

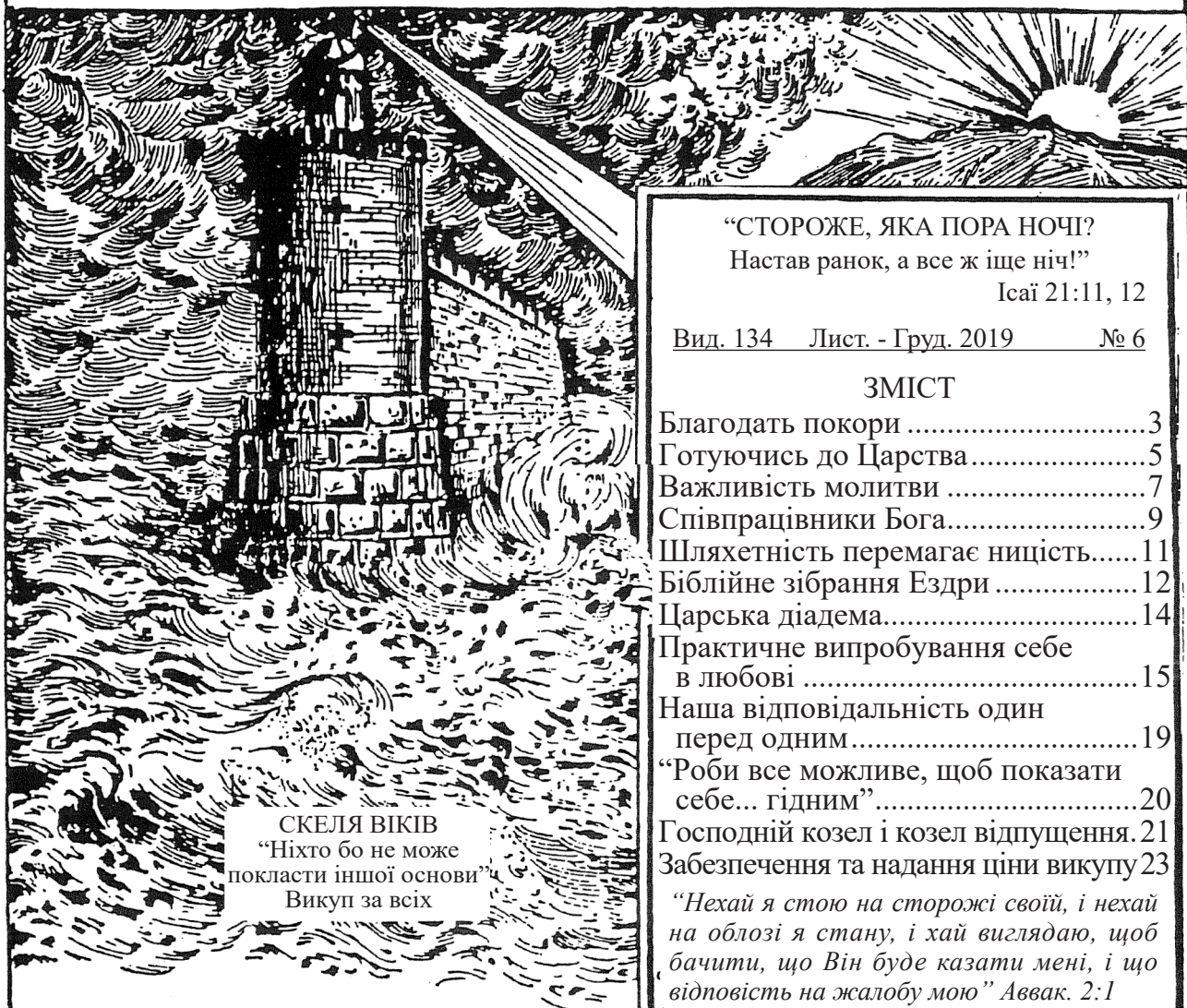

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 134 Лист. - Груд. 2019 № 6

ЗМІСТ

Благодать покори	3
Готуючись до Царства	5
Важливість молитви	7
Співпрацівники Бога	9
Шляхетність перемагає нищість	11
Біблійне зібрання Ездри	12
Царська діадема	14
Практичне випробування себе в любові	15
Наша відповідальність один перед одним	19
"Роби все можливе, щоб показати себе... гідним"	20
Господній козел і козел відпущення	21
Забезпечення та надання ціни викупу	23

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

БЛАГОДАТЬ ПОКОРИ

“В покорі майте один одного за більшого від себе” (Филип’ян 2: 3).

Ті, у кого з природи покірний розум, не мають особливих труднощів, щоб вважати інших за кращих від себе. Але є ті, у кого з природи інший стан розуму. Це не обов’язково їхня вина, адже вони могли народитися з більшим почуттям самовпевненості, ніж інші. Та коли б навіть ми народилися з покірним розумом, ми мали б подбати про те, щоб у нього не проникли самовпевненість та пиха. Деякі люди бувають хвалькуваті у своєму серці від знання, яке мають. Вони люблять яскраво блищати, навіть якщо знають, що блиску в них не більше, ніж в інших. Вони хотіли б затінити блиск інших, щоб бути більш помітними в темряві.

Тому для кожного з нас безпечніше піти за радою апостола і виховувати в розумі покору й ніколи не дозволити її втратити. “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив”; “Хто бо підноситься, буде впокорений, а хто впокоряється, той піднесеться” (1 Петр. 5: 6; Лк. 14: 11). Упокорює Бог, та не в дусі помсти, а тому, що той, хто вихваляється, повинен бути понижений.

Проте можуть бути обставини, коли здається, що особа підноситься, тоді як насправді вона цього не робить, хоча обставини та умови можуть наводити на таку думку. Тому, щоб якомога краще виконати наказ апостола, ми повинні, як він радить у цьому вірші, виховувати дух покорі — цінувати власні добрі якості менш високо, ніж інших. Якщо ми маємо добрі якості, то радіймо і використовуймо їх.

Порівнюючи себе з іншими, давайте дивитися на власні вади. Є дуже мало тих, у кому ми не

здатні бачити якихось добрих прикмет, добрих рис. Тож якщо ми дивимося на власні недоліки й на добрі прикмети інших, ми починаємо більше цінувати інших, і це допоможе нам бігти.

Як ілюстрацію того, чим можна захоплюватися навіть у наших ворогах, згадаймо пораду однієї старшої пані своїм племінницям. Одна племінниця сказала до іншої: “Тітка може сказати щось добре про кожного. Переконана, вона може сказати щось добре навіть про диявола”. “Гаразд, — відповіла друга, — запитаймо її”. “Тітко, чи є щось доброго в диявола?” “Авжеж, — відповіла тітка, — я б хотіла мати стільки ж наполегливості, що й він”.

Тож якщо ми можемо знайти щось у противнику, чим можна захоплюватися і що може приваблювати, то, певно, можемо знайти щось і в інших, чим можна захоплюватися, що може приваблювати, і віддати їм за це належне. Тим самим ми будемо виховувати в собі дух, надзвичайно допоміжний для нашої майбутньої праці.

Вивчення власних недоліків, як ми вже згадували, зробить нас дуже покірними і триматиме в покірному стані розуму. Це могло би знеохотити нас, коли би не правильний стосунок до Господа та до Його Слова. Знаємо, що “тим, хто любить Бога,.. усе допомагає на добре” (Рим. 8: 28). Для таких наш Господь подбав у Своєму Слові про “бальзам з Гілеаду” для підбадьорення, про олію помазання та про потіху з Писання.

Господь не відкине нас, якщо ми не станемо свідомими злочинцями, а будемо у властивому дусі приймати речі, які нас упокорюють. Саме таку вдачу Він шукає. Усе, що упокорює нас в очах інших та в очах Господа (якщо ми будемо правильно навчені цим), допомагатиме нам на

добре. Таких осіб Він благословить, підніме і дасть їм оцінити Свою Любов. Власне це Він збирається зробити. Ми маємо всі докази, що Господь дасть потрібне підбадьорення, і маємо запевнення Святого Письма, що слухняні Його Слово (в міру сил) не будуть переможені.

Коли б кожен пильнував тільки своє, свої інтереси, таланти, свій добробут, і нехтував цим у стосунку до інших, він виявляв би самолюбство і, відповідно, нестачу Духа Христа, який є духом любові та зичливості. Наскільки ми наповнюємося Святим Духом Любові, настільки будемо зацікавлені добробутом інших. Наш дорогий Відкупитель чудово проявляв розум, вдачу, тобто дух, який ми зобов'язані копіювати у своєму характері, якщо маємо остаточно належати до “Малої Черідки”, яка буде співспадкоємицею з Христом у славі й про яку Бог наперед постановив, що усі, кого Він прийме на це становище, повинні бути “подібні до образу Сина Його” (Рим. 8: 29).

НАШ ВЕЛИКИЙ ЗРАЗОК

Щоб ми хоч частково могли бачити, як наш Господь Ісус проявляв цей дух покори, апостол стисло підсумовує розповідь про Його упокорення й показує, як це привело до Його теперішнього звеличення. Він каже, що коли наш Господь Ісус був духовною істотою (ще перед тим, як зійти додолу, щоб взяти нашу природу і понести покарання за наш гріх), Він був “у Божій подобі”, духовній подобі, у високому та славному стані. Замість того щоб дозволити самолюбству та амбіції домагатися чогось вищого, ніж Бог дав Йому — замість того щоб намагатися встановити конкуруючу імперію, як це робив сатана, — Він не думав про грабіж Бога, щоб статися рівним Отцю (бо таким був шлях сатани), і не казав: “Зійду я на небо, повище зір [світил, ангельських військ],.. уподібнюсь Всевишньому [буду Йому рівня, буду однаковим з Ним]”. Навпаки, наш Господь Ісус, “початок Божого творива”, був готовий (дотримуючись плану Отця) упокоритися, взяти нижчу природу і виконувати працю, яка б означала не тільки велику покору, але й великий біль та страждання.

Апостол звертає увагу на те, як “Єдинородний” показав Свою готовність та покору, погоджуючись з такими умовами; як Він, ставши людиною,

продовжував поводитися в такому ж покірному дусі, готовий виконувати Божественний План до йоти, помираючи як ціна викупу за людину. Більше того, коли Отець вважав за потрібне вимагати, щоб ця смерть була у кожному значенні найбільш ганебною (що виходило, мабуть, за межі вимог самого тільки викупу), Він не відступився, а сказав: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля”, — і погодився на ганебну “смерть хресну”!

Перед нами найбільш чудовий вияв покори, смирення та слухняності Богу зі всіх, які коли-небудь були показані чи які можна було би собі уявити. І цей зразок, наголошує апостол, ми повинні намагатися копіювати: “Нехай у вас будуть ті самі [покірні] думки, що й у Христі Ісусі” (Фил. 2: 5-10).

Ця покора дозволила нашому Господу проявити досконалу слухняність, за яку Небесний Отець так високо вшанував Його, піднявши з мертвих до божественної природи, до становища вище ангелів, влад і князівств та всякого ймення, що зветься. Про те, що саме таким є аргумент апостола, свідчить слово “тому” (вірш 9), тобто Бог високо звеличив Його “завдяки тому”, завдяки покорі, про яку щойно була мова.

Чудова та досконала покора і слухняність нашого Господа не тільки продемонстрували, що Він без залишку був відданий Небесному Отцю, але й показали, що в Ньому рясно мешкав дух Отця (Любов), бо Він ділився любов'ю Отця з людським родом, за який давав викуп. За це Він також удостоївся бути Божественним Знаряддям для благословення всіх племен землі на умовах Божественної Угоди, укладеної з батьком Авраамом.

Ось так Він став “Насінням Авраама”, яке має благословити відкуплений рід, і перед Ним “схилиться кожне коліно... і визнає... кожен язик”, коли в Єгови прийде властивий час, щоб вилити Божественні благословення на відкуплений світ, щоб усі могли прийти до знання Правди і, якщо запрогнуть, до повної згоди з Богом та вічного життя.

Апостол не тільки показує Господа Ісуса як великий Приклад належної покори, самозречення та слухняності Богу в інтересах інших, але й нагороду, високе звеличення нашого Господа Отцем, як результат Його слухняності — як

нагороду за слухняність, — щоб ми також отримали підбадьорення й розуміли, що за вірне слідування за нашим Відкупителем та жертвування теперішніми зручностями задля Господа та Його справи ми у відповідному часі теж можемо сподіватися прославитися з Ним, розділити Його ім'я, престол та працю як члени Його помазаного Тіла, як Його Церква, Його співспадкоємиця.

Улюблені, застосуємо до себе повне любові застереження апостола, дане Церкві у Филипах, яке міститься в наступних віршах (Фил. 2: 12-16), і тримаймося шляху, на який ми увійшли, роблячи щораз більший поступ в забігу, виробляючи в собі (зі страхом та тремтінням) характер, вдачу Христа з покорюю та слухняністю, і тим самим забезпечуючи особисто для себе частку у великому спасінні до обіцяної Богом слави, честі та безсмертя.

ВИКОНУЮЧИ ВЛАСНЕ СПАСІННЯ

Ми не можемо випрацювати власне виправдання, однак, виправдані кров'ю Христа, а тоді покликані небесним покликанням, ми можемо зробити наше покликання та вибрання певним. Ми можемо випрацювати нашу частку у великому спасінні, до якого були покликані в Христі, дослухаючись до вказівок Господа, йдучи за зразком, який Він нам дав. Ми не в змозі досягти досконалості в плоті, але можемо досягти досконалості волі, намірів, серця. І якщо ми втримаємо, наскільки можливо, тіло під контролем, його слабкості та недоліки вважатимуться вкритими заслугою нашого Господа, Святого.

Підбадьорливо також знати, що ця сутичка зі слабкостями та гріхом не є тільки нашою власною сутичкою. За нас є Бог, Він покликав

нас і допомагає нам. Він вже працює в нас через Своє слово обітниць і вів нас досі через хотіння й виконання Своєї волі, Свого уподобання. І Він далі буде вести нас і допомагати нам, і працювати в нас через Своє Слово Правди, якщо ми будемо прислухатися до Його ради. “Освятити Ти їх Правдою! Твоє слово то Правда”. Євангеліє — “сила Божа на спасіння” кожному, хто приймає його ось таким чином. Неможливо знайти більший стимул для правдивої побожності, ніж “дорогоцінні та великі обітниць, щоб через них ми стали учасниками Божественної природи” (2 Петр. 1: 4, Турк.).

Більше того, йдучи слідами нашого Господа Ісуса, змагаючись в забігу по велику нагороду, виставлену перед нами в Євангелії, ми не повинні нарікати в дорозі, незадоволені її труднощами та вузькістю. Ми також не повинні ставити її під сумнів, ані не шукати якоїсь іншої дороги, ніж та, яку Божественне провидіння позначило для нас, розуміючи, що Господь знає докладно, які труднощі потрібні для нашого розвитку в Школі Христа. Ми усвідомлюємо також, що якщо слухняність можлива, а наші уста є повні нарікань та незадоволення Господом і нашою долею, на яку Він дозволив, це показує, що ми щонайменше не є в згоді з Духом Його постанови, і така слухняність, коли б вона була можливою (а вона неможлива), не знайшла б Божественного схвалення, ані не здобула б для нас “нагороди”. Тому, як застерігає апостол, ми повинні “робити усе без нарікання та сумніву, щоб бути бездоганними та щирими, невинними дітьми Божими серед лукавого та розпусного роду, що в ньому ви сяєте, як світла в світі,.. додержуючи Слово життя” (вірші 14-16).

R4928 (1911 p.)

ГОТУЮЧИСЬ ДО ЦАРСТВА

Луки 1: 5-23

*“Догодити ж [Богу] без віри не можна”
(Євреїв 11: 6).*

Наш курс веріанських досліджень на цей рік був визначений Міжнародним Комітетом. Він містить дуже ретельне вивчення земного життя нашого Господа від Його народження

до вознесіння. Нинішнє дослідження цілком обґрунтовано звертається до вивчення Божих справ та обітниць ще перед народженням Івана Христителя, предтечі та вісника Відкупителя.

За чотири тисячі років до народження Ісуса Бог сповістив, що Насіння жінки розчавить

голову змія. Цей неясний вислів, як бачимо тепер, означає, що гріх та вся його руйнівна праця у світі має бути відшкодована та знищена у відповідному часі, що для цього Бога сила буде діяти через славного Сина неслухняної Єви. Та минали століття без жодної ознаки виконання цієї обітниці. Наш рід ще більше деградував і скочувався у невір'я. Тоді народився Енох з лінії Сифа. Він “ходив із Богом” і був використаний як Божественне мовне знаряддя, щоб дати ще одне пророцтво: “Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб суд [справедливість] учинити над усіма” на землі (Юди 1: 14, 15).

Минула ще тисяча років, перш ніж Бог дав наступну згадку про Свій милосердний намір дати світу нове випробування (суд). Бог дещо ознайомив Свого приятеля Авраама з надією світу, Євангелієм. Він розповів йому, передусім, про Свій намір благословити всі племена землі й про те, що це благословення людства прийде через потомство Авраама: “І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі” (1 М. 12: 3).

Звернення до Авраама св. Павло називає першим Євангельським посланням, тому що інші звернення були настільки невиразними, що не говорили нічого певного про відродження людини. Гріх та змії могли бути знищені без особливого благословення насіння жінки, натомість суд людства, згаданий святим Енохом, мав на увазі (хоча й про це не говорилося твердо), що наслідком буде благословення людства. Натомість послання, дане Авраамові, було виразним: “І благословляться в тобі всі племена землі” (Див. Гал. 3: 8).

Св. Павло пригадує нам, що Бог не тільки сповістив про Свої майбутні благословення, але й дав клятву щодо них. Авраам не потребував Божої клятви. Він повірив усім серцем, але, як сказав св. Павло, клятва була для нас. Виконання обітниці відстрочувалося так довго, що ми, особливо зацікавлені нею, могли побоюватися якоїсь зміни у Божественному Задумі. Св. Павло запевняє, що клятва була для того, щоб “у двох тих незмінних речах [Божому Слові й Божій клятві],.. мали потіху міцну ми [Церква], хто прибіг прийняти надію, що лежить перед нами [у “благій вістці”, обітниці], що вони для душі

як котвиця, міцна та безпечна, що аж до середини входить за заслону, куди, як предтеча, за нас увійшов був Ісус” (Євр. 6: 18-20). Отже, бачимо зі слів апостола, що Аврамова обітниця (Угода) ще не виконалася, що вона далі є котвицею для нашої віри.

ПОШУКИ НАСІННЯ АВРААМА

Ізмаїл не був спадкоємцем цієї обітниці, натомість Ісак був; Ісав не був, натомість Яків був. Врешті вся сім'я Якова була прийнята як насіння Авраама, і у відповідному часі всі христилися в Мойсея в морі та в хмарі й стали спадкоємцями обітниці на тій умові, що вони дотримуватимуться Закону, даного на горі Сінай. Слухняність вимогам цього Закону мала дати їм вічне життя, й відтоді ті, хто отримав похвалу, мали стати Божими знаряддями у виконанні обітниці — у “благословенні всіх племен землі”.

Проте ізраїльтяни, такі ж самі недосконалі, як і вся решта нашого роду під виразом смерті, не змогли виконати досконалий Закон Бога. Тому всі вони помирилися, як і решта роду, бо всі були грішними. Ісус промовив: “А ніхто з вас Закону того не виконує”. Св. Павло теж сказав: “Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним [Богом]”. Тим не менше, спроба юдеїв слухатися Закону принесла велике благословення, хоча деякі ліцемірили й говорили молитви не від серця. Інші ж були “справді ізраїльтянами, що немає в них підступу”.

Бог оцінив відданість серця “справді ізраїльтян” і дав їм у П'ятидесятницю привілей перейти з дому Мойсея (як вірних слуг) у дім Христа (як вірних синів) (Євр. 2: 5, 6). “А всім, що Його [Ісуса] прийняли, [Він] їм владу дав дітьми Божими стати” (Ів. 1: 12). Вони були прийняті до синівства після того, як Ісус віддав Своє життя жертвним чином, був піднятий з мертвих до божественної природи і піднявся вище ангелів, влад та сил до Божої правиці милості та з'явився як Заступник за всіх “справді ізраїльтян”, за всіх, хто готовий іти Його слідами.

ІНШІ ЛАСКАВІ ОБІТНИЦІ

Усі Божі обітниці були дані Аврааму та його насінню (передусім його тілесному насінню). Потім увесь Юдейський вік, коли вони як народ

старалися показати себе гідними бути цим Насінням Авраама, намагаючись виконувати Закон, Бог промовляв до них пророчо. Він поінформував їх про те, що Його намір — остаточно укласти з ними Нову Угоду, ще кращу, ніж та, посередником якої був Мойсей. Під цією Новою Угодою Він забере їхні гріхи та беззаконня, але не сказав, як вони будуть скасовані: що це буде через заслугу “кращих жертв”, ніж ті, які приносили під Законом з року в рік.

Бог запевнив їх, що ця Нова Угода матиме Посередника, вищого ніж Мойсей. Про цього Посередника Мойсей пророкував: “Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене [я є тільки Його образом]; у всіх Його слухайтеся... І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23). Цей більший Посередник дійсно допоможе досягти стану, в якому вони могли би виконувати Божественний Закон досконало й були би вжиті Богом для благословення всієї землі (Єр. 31: 31).

Гляньмо, як сильно ізраїльтяни тужили за цією Новою Угодою з її кращим Посередником, якого вони називали Месією, Божим Помазанцем! Прислухаймось ще раз до Божого послання про цього славного Месію, Посередника Нової Угоди. Бог говорить: “Ось, я посилаю... Ангела звіту, що його бажаєте [Того, про Кого ви так довго молилися, з Чиею допомогою ви зможете виконувати Мій Закон і стати Моїми зняряддями

в навчанні та благословенні світу]... Хто ж видержить день приходу його, й хто встоїть, як він явиться? Він бо — огонь розтоплюючий і як те зілля очищуюче; І засяде він до перетоплювання... синів Левіїних,.. щоб приносили жертву Господеві в праведності” (Мал. 3: 1-3, Кул.).

Ось так ізраїльтяни мали цінну обітницю приходу Месії, а також натяк, що на тих, хто житиме в той час, придуть особливі випробування та труднощі. Природньо, що кожна мати-ізраїльтянка чекала народження сина, сподіваючись, що саме вона буде пошанована як мати Насіння жінки, яке розчавить голову змія, — Того Великого з насіння Авраама, через Кого (певним незнаним чином або шляхом) прийде велике благословення на синів Левія, на Ізраїль і через нього на всі покоління землі.

Кульмінацією цих обітниць було народження Івана Христителя, події життя якого становлять нинішнє вивчення. Він не мав бути Месією, але Його Вісником. Він не народився через чудове зачаття Святим Духом (без участі земного батька), а був особливим посланником Бога, щоб оголосити Месію, як про це надзвичайно гарно розповідає наш урок. Віра Захарії пройшла випробування і виявилася сильною завдяки труднощам, коли він протягом дев'яти місяців залишався безмовним. Так Бог приготував шлях, перш ніж послати Свого єдинородного Сина, щоб Той був Відкупителем людини.

R4939 (1911 p.)

ВАЖЛИВІСТЬ МОЛИТВИ

Неемії 1: 1-11

“Бо багато може щира молитва праведного” (Якова 5: 16, Дерк.).

Через тринадцять років після того, як громада Ездри повернулася до Єрусалима, Неемія пішов туди зі супроводом, маючи повноваження від царя Персії відбудувати мури Єрусалима та відновити його брами. Здається, що реформування, запроваджене Ездрую, хоча й дуже допомогло народові, викликало, як можна було сподіватися, шалену опозицію з боку його сусідів. Вони нехтували юдеями, яких тепер було доволі багато, і хотіли прогнати їх

зі землі. Мури міста були в жалюгідному стані й не могли вистояти проти нападів.

Йосиф Флавій каже, що Неемія, будучи таким, як і маючи прихильне ставлення до себе з боку царя Персії, проживав у царському палаці в Сузах. Він, як побожна людина, був глибоко стурбований землею своїх батьків. Одного дня, проходжаючись, він випадково почув як двоє чоловіків розмовляли єврейською мовою. Підійшовши, він привітався з ними. Вони саме побували в Єрусалимі й повернулися звідти. Один з них виявився його родичом. Неемія охоче розпитав про святу землю, святе місто, Божий

храм, про юдеїв, які повернулися з Вавилону. Але сумна розповідь про їхні труднощі, про спустошене місто, незахищене від ворогів, глибоко зачепила його серце й дала привід для молитви. Ця молитва є темою нашого уроку.

ВІДПОВІДЬ НА НАШІ МОЛИТВИ

Безперечно, записана молитва Неемії є тільки короткою згадкою, бо, як читаємо, він щиро молився про це впродовж чотирьох місяців, перш ніж діяти, коли Бог вжив його для виконання його власного прохання. Це пригадує нам, як Господь навчав Своїх учнів: “Тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє”. Такі молитви учнів означали, що вони будуть виконувати працю в згоді зі своїми молитвами і зроблять усе від них залежне, щоб праця Жнив просувалася вперед і щоб це було в інтересах інших робітників, задіяних у ній. Наполегливі зусилля завжди повинні супроводжуватися молитвою. Молитви, які не супроводжуються зусиллями, вважаються нещирими. Молитва, яка не є з віри, є гріхом — є небіблійною, блюзнірською.

ЩИРЕ БАЖАННЯ ДУШІ

Поет дав гарне визначення молитви: “Це щире бажання душі, висловлене або невисловлене”. Хтось інший добре сказав, що вона є “життєво важливим диханням християнина”, тобто, що християнський характер неможливо вберегти без молитви, так само як людське життя є неможливе без дихання. Хто не помітив, що всі знані біблійні постаті, вжиті Всемогутнім, звикли звертатися до Нього постійно в молитві й шукати Його керівництва в кожній справі? Навіть великий Відкупитель, святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, потребував молитися до Отця — потребував бути з Ним і розмовляти, підтримувати зв'язок із Вічним. Деякі Його молитви записані, й нам сказано, що Він не раз проводив цілу ніч у молитві.

Хтось може запитати: чи ж Всемогутній змінить Свої плани у відповідь на наші звертання? Звичайно, що ні. Навпаки, ми попереджені в Слові про те, щоб просити згідно з Його волею. Ми маємо застереження, що коли ми молимося недоречно, наші звертання не

отримають відповіді. Звідси потреба в вивченні Божого Слова і отриманні з нього світла про Божественний задум, щоб ми могли просити згідно з кожною його рисою і отримувати міць та підбадьорення з відповіді на наші звертання.

Відкупитель дав нам ключ до цього, кажучи: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам” (Ів. 15: 7). На жаль, тільки дехто звертає увагу на два обмеження цієї обітниць:

(1) Той, хто просить, повинен бути в Христі — перебувати в Ньому. Це означає, що той, хто просить, навернувся з гріха, прийняв Христа та умови учнівства. Це означає, що він вчинив повне посвячення свого життя Господу і став Новим Створінням в Ісусі Христі. Такий, перебуваючи в Христі, може молитися до Отця.

(2) Прийшовши до членства та спільності з Головою, Месією, він повинен просити на основі Божого Слова та обітниць. Щоб знати, про що просити, він повинен досліджувати Писання, яких достатньо, щоб була “Божа людина... цілковито споряджена до всякого доброго діла” (Втв). Є багато речей, про які ми можемо молитися і відповідь на які не означатиме жодних змін у Божественних планах. Не треба вважати, що всі маленькі епізоди в житті визначені заздалегідь і передбачені. Коли йдеться про світ, багато його справ є чисто випадковими під дією природних законів, в які Бог в цілому не втручається. Він запевнює, що особливо є зацікавлений справами Свого посвяченого народу. Ці справи перебувають під доглядом Його провидіння настільки, що Він гарантує Своїм дітям, що все допомагатиме їм на добре.

ПРО ЩО МОЛИТИСЯ

Богу подобається робити вжиток з малих талантів, якими володіє Його посвячений народ. І те, яким корисним буде цей народ (як послі Бога та Христа у своїх сім'ях та своїх містах), буде залежати переважно від наполегливості його молитов та старань. Той, хто молиться про нагоди служіння Господу та Його справі й стежить за виконанням своїх молитов у відкритих дверях нагод, напевно матиме їх.

“Хто шукає, знаходить, а тому, хто стукає, відчиняє”.

Охрищені в Христа можуть молитися про земні потреби, як про це згадується в Господній молитві: “Хліба нашого насущного дай нам на кожний день”. Але ми не повинні молитися про щось більше, аніж хліб і вода, про які Господь дав право молитися Своєму народові. Справжній християнин, замість думати про те, що йому їсти, що пити і в що зодягатися — замість того, щоб робити земні речі предметом своїх молитов, — буде думати і молитися про свої вищі, небесні інтереси. Він більше турбуватиметься про духовний харч, духовну одіж, духовне зростання в благодаті, знанні та любові, і про це буде найбільше молитися і цього прагнути.

Наш Господь говорить: “Бо ж усього того [їжі та одягу] погани шукають... Шукайте ж найперш [головним чином] Царства Божого й правди Його”. Божий народ має остаточно

здобути співпадкоємство у великому Царстві Месії на основі Божественного запрошення, що ми маємо стати “спадкоємцями Божими, а співпадкоємцями Христовими”. Ми повинні намагатися здобути місце з нашим Господом на Його престолі в цьому Царстві, дбаючи про розвиток характеру, який отримає божественне признание і зробить нас придатними до цього звеличення. Наш Господь каже про таких, що вони шукають праведності Царства — того Царства, яке буде встановлене серед людства з метою нахилити до праведності. І той, хто буде спадкоємцем з Христом, повинен любити праведність і ненавидіти беззаконня, повинен розвинути цей характер перш ніж помре, щоб сподіватися мати частку в цьому Царстві та в його славі, честі та безсмерті. Цього він буде шукати, прагнути і про це буде молитися понад усе.

R4912 (1911 p.)

СПІВПРАЦІВНИКИ БОГА

Неемії 4: 1-23

“Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, будьте міцні” (1 Коринтян 16: 13).

Молитва Неемії про Єрусалим і про священні інтереси, які на ньому зосереджувалися, продовжувалася не один місяць, перш ніж прийшла несподівана відповідь. Цар, якому він служив як повірений, наготував бенкет, на якому була присутня цариця, а також Неемія та інші. Кожен випромінював радість та задоволення, наряджений в шовки та коштовності. Однак цар спостеріг, що його повірений має журбу, помітну навіть крізь посмішку. Вивідавши, чи він не хворий, цар вирішив, що це, певно, тривога серця і поцікавився, у чому річ. Для Неемії це була небезпечна мить, бо царі в ті часи були самовладними й дуже примхливими. Журба могла сприйматися як втрата інтересу до царя та його справ, або ж як несхвалення низки речей під час самої урочистості.

У молитві Неемія негайно звернувся до Бога про мудрість, щоб знати, як відповісти, адже він не одразу здобув її, хоча й молився задовго до того. Він знав, що Всемогутній може почути прагнення його серця, висловлені

чи невисловлені. Тож він отримав потрібну мудрість для розумної та вдалої відповіді, яка не роздратувала царя, а, навпаки, викликала його інтерес. Він розповів цареві, що зажурений серцем, бо дім його батьків зруйнований. Врешті-решт цар призначив його повноважним управителем Юдеї з правом розпочати роботи і звернутися до управителів довколишніх провінцій по необхідну допомогу.

МУДРІСТЬ, ПОКАЗАНА В МЕТОДАХ ДІЯЛЬНОСТІ

Те, що Неемія був розумною людиною, а не мрійником, видно з його практичних кроків. Як багата людина, він, мабуть, сам фінансував свою подорож, що відбувалася в супроводі воїнів і т. п., наданих царем. Чотиримісячна подорож привела їх в Єрусалим. Ціль приходу трималася в таємниці: він тільки завітав на кілька днів, щоб все почути й побачити. Тоді, під покровом ночі він оглянув мури старого міста, особливо проломи та гори каміння, яким можна було їх полагодити. Переконавшись у здійсненності такого задуму, він у розумі намалював собі, як

це зробити. Тоді, скликавши старших і знаних представників народу, він пояснив їм ціль свого приходу, представив свої повноваження від царя і запропонував спосіб, як негайно почати працю полагодження.

Неемія розумів, що потрібна велика обережність, адже вороги зі всіх сторін прагнули перешкодити їм так само, як вони самі прагнули досягти успіху. Самаряни були заздрісні. Вони вшановували Єгову по-своєму, тому успіх Ізраїлю означав, що Бог прихильний до юдеїв, а не до самарян. Крім того, вони сподівалися скористатися зі злиденного та непорядного стану юдеїв, вважаючи, що коли їм вдасться при нагоді пограбувати їх, то в цьому не буде нічого поганого. План Неемії був схвалений. Провідні мужі в кожній частині міста приєдналися до робітників, і кожен будував мур майже поряд зі своїм помешканням. Це був мудрий план, адже кожен був особливо зацікавлений у тому, щоб мати сильний мур поряд з власним домом, і можна сказати, що люди досить пишалися своєю роботою як видатним монументом будівельного мистецтва — правда це була, чи ні.

Неемія взявся до роботи разом з іншими; слуги, що його супроводжували, також допомагали. Його дух, повний запалу, став натхненням для знеохочених людей, які набралися мужності. Надія ожила. Тоді вороги почали чинити опір та перешкоди. Навіть виник задум напасти на них. Та Неемія, дізнавшись про це, організував роботу так, що поки голови сімей несли озброєну варту, інші працювали, маючи при собі меч для захисту.

Коли вороги побачили, що ізраїльтяни підготовлені, вони відмовилися від запланованого нападу і вдалися до того, щоб посіяти в них невіру. Весь замір ізраїльтян був висміяний, піднятий на глум як нездійснений і, зрештою, як нічого не вартий. Ті, хто не звик до важкої ручної праці, почали нервувати, виявляти втому та знеохочення. Чим вище росли мури, тим важче було класти каміння та розчин; і чим більше каміння закладали в мур, тим менше придатного каміння залишалося серед руїн. Це був час випробування віри та

відданості Богу. Проби та труднощі дозволені на весь Божий народ саме для таких випробувань. Переможці проходять свій розвиток для Божественної служби через різні життєві обставини.

“СТІЙТЕ У ВІРІ”

Можна було би запитати, чому вірність та відвага Неемії зазнала випробування, і якою була його нагорода? Відповідаємо, що нагорода у вигляді розвитку характеру супроводжує кожне добре намагання. Нагорода тих, хто жив вірно за часів Неемії, суттєво відрізняється від нагороди вірних з-поміж послідовників Ісуса. Останнім обіцяно участь з Учителем у Його славному Месіанському Царстві: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”; “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною” (Лук. 12: 32; Об. 3: 21).

Та Неемія не міг отримати частки в цих обітницях Царства, бо жив перед покликанням до Царства — перед П’ятидесятницею. Він та інші, які жили в ті часи і показали вірність та відданість, не є особисто згадані св. Павлом у Євр. 11: 1-40, але, безсумнівно, зараховані до цього списку. Про них апостол сказав: “Вони отримали свідчення, що догодили Богові” (Дерк.). Св. Павло стверджує, що вони отримують свою нагороду — частку в земній фазі Царства після отримання Церквою своєї частки з Відкупителем у небесній фазі Царства, “бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали”.

Слова св. Павла в нашому вірші навчають важливого уроку потреби в розвитку характеру всіма, хто сподівається бути спадкоємцем Бога і співспадкоємцем з Ісусом Христом, своїм Господом. Вони повинні пильнувати, а також молитися і повинні “стояти у вірі”, всупереч різним проявам опозиції з боку світу, плоті та противника. Вони повинні поводитися як ті, що “зміцнюються Господом та могутністю сили Його”. Вони повинні отримати добрий розвиток через випробування, труднощі та перешкоди, які їм вдалося подолати в імені Господа та з Його допомогою.

ШЛЯХЕТНІСТЬ ПЕРЕМАГАЄ НИЦІСТЬ

Неемії 6: 1-19

“Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись?” (Псалом 27: 1).

Після багатьох перипетій праця Неемії майже досягла успіху. Але тут прийшло велике нещастя. Вбогі юдеї, віддаючи весь свій час лагодженню мурів, позбулися прибутку з інших джерел. У своєму запалі вони віддавали майно в заставу і потрапляли в борги. Коли прийшли збирачі податків і почали вимагати сплати мита, стало зрозуміло, що вони не можуть цього зробити, бо опинилися перед лицем злиднів. Постало велике нарікання. Ширилися лиха, і неможливо було запобігти голодному бунту.

Неемія спробував розібратися в цьому і зауважив, що заможні юдеї давали гроші своїм вбогим сусідам під надмірно високі відсотки і тим самим наживалися на нещасті своїх братів. Він скликав їх до себе і порозмовляв відверто, але доброзичливо, про братні зобов'язання, яких вимагав Закон: “Будеш любити ближнього свого, як самого себе”, — пояснивши на прикладі свої добрі наміри. Заможні юдеї були присоромлені. Вони визнали несправедливість своєї поведінки і виправили цю річ. Бачимо силу шляхетного характеру і добрий приклад впливу на інших. Як звичаї та приклади, які сприяють несправедливим методам і поведженню, здаються багатьом правильними, так приклади справедливого поведження є могутніми у протистоянні злу. Кожен християнин має обов'язок перед собою, перед Богом і перед принципами праведності, які Він представляє, не тільки зайняти правильну позицію, але й дозволити, щоб це відстоювання праведності бачили інші як докір неправедності.

ВІРОЛОМСТВО І НАКЛЕПИ

Як тільки вдалося успішно подолати ці труднощі, з'явилося нове лихо. Довколишні вороги, побачивши, що мури майже завершені й для повної захищеності Єрусалима залишалося нависити брами, спробували нову тактику. Вони висловили бажання повторно обговорити всю справу — зустрітися з Неемією для розмови про свої інтереси, а також ще раз глянути у документ, в якому містилися повноваження

від царя. Неемія відповів, що в нього багато роботи, дуже важливої роботи, і він не має часу на розмови. Він мав час для своїх братів, мав час розповісти їм як Божому народові про те, як правильно чи неправильно поводитися в кожній справі, але не мав часу сперечатися про щось інше, доки його важлива місія була незавершеною.

У цьому є урок для християн. Ми завжди повинні мати час для розмов з братами про Слово Бога і про Його любов. Ми повинні завжди мати час на те, щоб кожному дати відповідь про надію, яка є в нас. Тому зрозуміло, що оскільки важливі інтереси Божої справи вимагають нашої уваги, ми не маємо часу на обговорення сторонніх речей, які св. Павло називає “знанням, неправдиво названим так”. У цих справах ми повинні думати так, як висловився св. Павло: “Я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого”. Все, що пов'язане з Ісусом, помазаним Божим Сином, Месією, або все, що пов'язане з Його розп'яттям та надіями, побудованими на ньому, св. Павло був готовий обговорювати в будь-який час. Захист цієї справи і цієї теми був його особливим заняттям в житті. Хоча добре освічений та добре поінформований про речі, які становили загальний інтерес, він поводився так, немовби не розумівся на цих речах, щоб віддати весь свій вплив та час справі найбільшої ваги, якої був послом.

Чотири рази особи ззовні намагалися порозмовляти з Неемією; чотири рази він відмовлявся, і не тільки через важливість праці, яку виконував, але й з причини того, що розумів, що вони тільки шукають приводу для перемовин, які мали відбутися в селі за двадцять миль від Єрусалима на нічийній території, щоб потім, у відсутності Неемії, напасти на ізраїльський гарнізон і знищити вже зроблене, або ж вони могли під час перемовин напасти на нього самого, або ж зробити те і те.

ЛИХОСЛІВ'Я ТА НАКЛЕПИ

Врешті вороги вдалися до звичної зброї — наклепів. Вони не звинувачували Неемію

прямо в тому, що він хоче поставити себе царем юдеїв у їхній столиці, Єрусалимі, і що він таємно наймає людей, щоб вони говорили про нього прихильно в народі, а у відкритому листі написали, що про це ходять чутки між людьми, “розмови”. Щоб надати листу ваги та значення, вони додали: “Між народами ходить поголоска, та й Гешем каже, що ти та юдеї задумали збунтуватись, і тим то ти й будуєш мур; ти ж сам мав би бути їхнім царем, згідно з тією чуткою” (Хом.).

Послання було передане Санваллатом у формі вітального листа, немовби він був приятелем і сподівався спасти Неемію від клопотів перед царем, і він все ще наполягав прийти порадитися, бо це в його інтересах. Відповідь Неемії була влучною: “Не було таких речей, про які ти говориш, бо з серця свого ти їх повимишляв”.

Метою, мабуть, було внести сум’яття в ряди юдеїв і відбити охоту завершувати працю.

Якими жорстокими є різні методи наклепу! Як вони суперечать усьому, що правильне, не кажучи вже про найвищий зі всіх критеріїв, християнську любов! Тим не менше, як часто Божий народ потрапляє в тенета духа наклепу. Якими прикрими є завдані лиха; якою нестерпною — несправедливістю; якою жадливою — відповідальністю за це! Напевно, ті, які готові говорити наклепи своїми устами, тим самим відчиняють своє серце для противника. Лихослів’я потрапляє під осуд не тільки Святого Письма, але й усіх шляхетних чоловіків та жінок, навіть якщо вони — язичники. Навіть коли життя Неемії опинилося в небезпеці, його сумління відданість Богу та Божественному керівництву позбавили його страху.

R4921 (1911 p.)

БІБЛІЙНЕ ЗІБРАННЯ ЕЗДРИ

Неемії 8: 1-18

“Господній Закон досконалий, він зміцнює душу” (Псалом 19: 7).

Ездра, мабуть, повернувся до Вавилону, щоб там продовжувати вивчати і детально звіряти Закон. Наступного разу ми чуємо про нього через тринадцять років, але вже як про знану постать в Єрусалимі. Праця Неемії по відбудові міських мурів та брам була завершена за тиждень до юдейського нового року. Цей тиждень використали, щоб відпочити та набратися сил, і в наступний день (близько 1 жовтня) відбулися загальні, громадські збори на відкритій площі, одразу за храмом. Для Ездри збудували підвищення, поміст, і з цієї нагоди він як книжник, як освічена людина читав від ранку і до пополудня людям з Книги Закону. Книгу читали частинами. Священики та левити, змішавшись з народом, пояснювали значення різних уривків. Народ, з поваги до Закону, слухав стоячи, а коли Закон обговорювали, сідав на землю.

Це було величезне біблійне зібрання, яке викликало глибокий інтерес. Люди, слухаючи слова Божественного Закону і розуміючи, що вони не виконували цей Закон — навіть у міру своїх можливостей, — усвідомили причину, чому Господь

дозволяв різні покарання на них, потрапляння в полон і т. д. Вони усвідомили, що такою була Його угода з ними, що слухняність з їхнього боку мала бути нагороджена благословеннями та добробутом, а неслухняність — карою, полоном і т. п. Усвідомлення гріха викликало смуток і сльози — люди гірко плакали.

Тоді Неемія, Ездра та інші пояснили людям (самі та через левитів), що зараз не час плакати, а, навпаки, час радіти. Треба пам’ятати не тільки строгість Бога в покаранні за злі вчинки батьків, але й Його милості, які тепер повертаються до них, і особливо треба оцінювати факт, що Він знову посилає їм Закон, чим свідчить про готовність прийняти їх назад до Своєї милості. Їм нагадали, що той самий Закон, який передбачав покарання, говорив також про Божу милість, і якщо вони розкаються, то Він пробачить їм і поверне їх до Своєї милості. Ось так сльози змінилися на посмішки, а плач — на радість.

Неемія сказав: “Ідїть, їжте сите та пийте солодке, і посилайте частки тому, в кого нема наготовленого. Бо святий цей день для нашого Господа, і не сумуйте, бо радість у Господі це ваша сила”.

УВАЖНЕ ЧИТАННЯ ЗАКОНУ

Сказано, що вони “пояснювали народів Закон”. Сьогодні, очевидно, є велика потреба саме в такому навчанні. Номінальний духовний Ізраїль є у напівзруйнованому стані через брак розуміння Божого Слова. Ми, здається, знаходимося в часі, який згадував пророк, кажучи: “Ось дні настають, говорить Господь Бог, і голод пошлю Я на землю, не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова” (Ам. 8: 11).

Багато хто вважає, що він добре ознайомлений із вченням Біблії, тоді як насправді він ознайомлений тільки з тим чи іншим віровченням темного минулого, і всі ці віровчення, мусимо признати, містять трохи правди і багато неправди. Нашою великою помилкою було припущення, що наші визнання віри і всі віровчення переконливо і цілковито представляли Біблійні вчення. Ця помилка коштувала дорого. Тисячі порядних розумів відвернулися від Біблії через помилкове припущення, що ці віровчення представляють те, чого вона навчає. Переконані, що вони більше не можуть підтримувати жодне християнське віровчення в цілому, ці світлі розуми відкинули їх, а з ними і Біблію.

Те, що треба зробити, це відновити вивчення Біблії, до того ж без наших сектантських окулярів. Наші прабабки, які створили наші віровчення, так чи інакше були зайняті переслідуваннями один одного, що ми сьогодні цілковито засуджуємо. Вони, звичайно, були такими ж чесними, як і ми, але мали менше світла — жили в більш темному Віці. Переконання, що Бог катує мільярди Своїх створінь, привело декого з наших благонамірених прабабків до того, щоб катувати один одного в імені Бога способом, який ми сьогодні не можемо схвалити ані як справедливий, ані як люблячий, ані як хриstopодібний.

То чому ж ми повинні вважати, що ці віровчення правильні в усіх відношеннях? Чи ж, радше, не треба вважати, що якщо така добра людина, як брат Джон Кальвін, зробив таку велику помилку, що підписав наказ, який посилав християнського брата, Сервета, на вогнище, то це доводить, що щось було не так з

теологічними уявленнями Кальвіна, які лежать в основі майже всіх наших протестантських віровчень?

Маючи сьогодні у своєму розпорядженні чудову Біблію, яка знаходиться майже в кожному християнському домі, ми повинні знати більше про її вчення, ніж будь-хто з наших прабабків. Допомогою в цьому є не тільки освіта, але й зручно оправлена Біблія, і ми маємо підручники у формі конкордансів, текстових посилань і т. п. Чи ж не пора нам, як левитам та духовним ізраїльтянам, докласти зусиль, щоб знову повернутися до Біблії і розповісти людям про її вчення?

Ми не відстоюємо самого лише щоденного читання певної кількості розділів або завчання віршів напам'ять, ані звичних уроків Недільних Шкіл. Ми відстоюємо відбудову нашої віри на основі самої лише Біблії. Безперечно, коли б усі з Божого народу змогли відмовитися у своєму розумі від сектантських окулярів і зайнятися заново вивченням Слова в його власному світлі, від цього швидко настало б велике благословення. Дослідники Біблії невдовзі стали б одною з собою та з Отцем, а також з Господом Ісусом Христом — однією Церквою Живого Бога, згаданого у Святому Письмі, маючи одного Господа, одну Віру, одне Хрищення, одного Бога й Отця всіх.

СИЛА БОЖЕСТВЕННОГО ЗАКОНУ

У Божому Слові є сила до доброго, якої не знайти деінде. Вища Критика несе велику відповідальність за зростання беззаконня у світі. “Господній Закон досконалий, він зміцнює душу” — переминює істоту. Вищі Критики у всіх наших коледжах та семінаріях виконують жахливо нищівну працю, у порівнянні з якою те, що робив Вольтер, Томас Пейн та Роберт Інгерсол, було нічим. Можна сказати, що за останні тридцять років три четверти усіх випускників усіх коледжів не вірять в Біблію, і їхній вплив наполегливо використовувався для того, щоб розхитати віру інших. Відхилення, які привели їх до невір'я, неминуче впливатимуть на інших. Біблія сама по собі є підручником, і вірити треба тільки в те, чого вона навчає — чи це підтримує наші колишні віровчення, чи суперечить їм.

ЦАРСЬКА ДІАДЕМА

*“І йменням новим будуть звати тебе... І ти станеш короною слави в Господній руці й діадемою царства в долоні Бога свого”
(Ісаї 62: 2, 3).*

В одному місці пророк Єремія говорить: “А це Його Ймення, яким Його кликати будуть: Господь [Єгова] праведність наша”. В іншому місці він каже: “І його будуть кликати так: Господь [Єгова] — наша правда [тобто Праведність Єгови]”. Так само каже апостол: “Щоб стали ми Божою правдою [Праведністю] в Нім” (Єр. 23: 6; 33: 16; 2 Кор. 5: 21).

Ці вирази стосуються Сіону. Образним Сіоном є юдейський народ, а позаобразним Сіоном є прославлена Церква. Власне кажучи, можна вважати, що благословення, які належать Церкві на духовному рівні, будуть, зрозуміло, належати на земному рівні Стародавнім Гідним, які навіки матимуть Божественну милість.

Ці два вирази, “корона слави” і “діадема царства”, виражають, по суті справи, ту саму думку, а повторення справляє подвійне враження. Діадема є короною. Корона, як правило, була для того, щоб надати більшої гідності та честі особі, яка її носила. Але біблійний вираз “корона слави... й діадема царства в долоні Бога” не містить думки, що діадему одягатимуть, щоб дати славу Богу. Радше це щось, що представляє красиву оздобу в Божественній руці, так як ви берете щось у руку, щоб оглянути красу та майстерність витвору.

Коштовностями, які надаватимуть краси цій діадемі, буде Церква після відповідного випробування великим Майстром. Господь прийде, щоб зібрати Свої коштовності, щоб взяти їх. “Бог розклав члени в Тілі”. Цей вірш стосується остаточного розташування в майбутньому, в умовах Царства. Як зоря від зорі відрізняється славою, так ці коштовності відрізнятимуться місцем та становищем. Це також стосується теперішнього часу. Нинішній порядок підлягає зміні залежно від того, чи особа хоче цілковито підкоритися Господній волі, чи ні. Відбувається вибір класу коштовностей; і труднощі цього класу під час Євангельського віку становили процес полірування. Далі буде вставлення коштовностей

у кінці цього віку, коли Церква буде завершена. Це почалося з початком Першого Воскресіння.

Першим у цю царську діадему був вставлений, безсумнівно, сам наш Господь Ісус. Він перший є у цій великій діадемі, яку Єгова має у Своїй руці. Наступними будуть члени Тіла, коли вони будуть удосконалені в Першому Воскресінні — апостоли та святі, що спали, коли кожен з них отримає свою переміну “раптом, як оком змигнути”. Кожна коштовність буде вставлена у своє місце, для якого Єгова її готує.

Коли мати Якова та Івана прийшла з ними до Ісуса просити, щоб її сини сиділи один по правиці, а другий по лівиці поруч з Ним, Він сказав, що ці місця будуть дані тим, для кого вони задумані Отцем. Ці становища не будуть дані з милості, а зі справедливості. Будь-яке місце в цій громаді буде славним. Тільки Господь у змозі сказати, хто сидітиме з правого боку, а хто з лівого. Ми будемо задоволені, якщо виконається Його воля, і за завісою ми матимемо таке велике почуття справедливості, що з радістю приймемо все так, як Отець влаштував.

Господь — перший; думаємо, що ап. Павло другий. Думаємо також, що св. Петро та св. Іван займатимуть чільні місця. Ми будемо цілковито задоволені усім, що Отець вирішить. Ми будемо раді з будь-якого місця. І кожен, хто не матиме такого духа, такої вдачі, тим самим покаже, що він не є з цього класу, який Господь хоче мати. Кожен з цього класу радо прийме рішення Отця й визнає його кращим, ніж усе, що могло би прийти йому на думку.

Тому Церква в руці Бога є Церквою в руці Божественної сили. Ця сила вжиє Церкву, і вона буде короною слави і чудовою річчю, яка всю вічність славним чином відобразатиме майстерний витвір нашого Бога. Яким славним він буде! Яким гарним! Господь Єгова розмістить ці дорогоцінні коштовності, і кожна з них буде кидати світло на іншу в цій короні слави й діадемі краси. Головне місце займатиме Господь Ісус, бо Отець не дасть Церкві такої слави, якої не дав би самому Господу. Церква має бути показана людям як “повна краси та радості повік” — як витвір рук Бога.

Ці коштовності Він вибирає зараз і поводитьсь з ними через Своє провидіння. Коли процес полірування закінчиться, Він вжиге їх у дуже особливому значенні впродовж тисячі років. Як зоря сяє в славі, так кожен з Церкви буде вжитий Господом. Та використання Церкви Господом буде тільки частиною праці, яку Він планує виконати. Апостол каже: “Щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі” (Еф. 2: 7).

Усім, хто в Христі, хто знаходиться у “вбраному” Тілі Христа, Бог покаже Свою надзвичайно велику благодать. Його благодать та милість проллється дощем на Церкву. Світ остаточно побачить у Церкві вершину всієї творчої праці Бога. Слава Церкви проявиться

перед усіма ангелами та людьми. Ось так Господь звертає увагу на благословення, які належатимуть нам, якщо ми залишимося вірними в тому, щоб вчинити наше “покликання та вибрання певним”.

Ніколи не забуваймо, що ми — “вibrаний рід”, відокремлений від основної маси номінальних християн, а також від світу. Ми маємо вищі надії, цілі й устремління, ми привілейовані яснішим баченням глибоких Божих речей і покликані з нашої колишньої темряви до Його дивного світла. Отож, якщо ми таким чином відокремлені від світу і від християн, які мають переважно світський дух, то чи ж дивно, якщо ми виявимо, що всі вони не є в згоді з нами та ігнорують нас або протидіють нам у виконанні волі Учителя.

R4913 (1911 p.)

ПРАКТИЧНЕ ВИПРОБУВАННЯ СЕБЕ В ЛЮБОВІ

“Випробуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе” (2 Коринтян 13: 5).

Здається, неможливо дати опис Любові, цієї чудової риси, без якої ніщо не є прийнятним в Божих очах! Апостол не намагається дати визначення Любові, а задовольняється тим, що наводить деякі її прояви. Хто має любов з такими характеристиками, той здатний оцінити її, але не здатний якось по-іншому пояснити її. Річ у тому, що Любов, як і життя та світло, важко описати, і наші найкращі намагання збагнути її стосуються її наслідків. Вона від Бога, вона — богоподібність у серці, у мові, у вчинках рук, у думках. Вона наглядає за всіма людськими прикметами і намагається контролювати їх. Де бракує Любові, там наслідком є те чи інше зло; де Любов присутня, там наслідки залежать від її міри і є такими ж добрими.

Християнинові недостатньо проявляти зовнішню люб’язність, покору, доброту, терпеливість і т. д. перед Богом чи у власних очах. Ці благодаті повинні з’явитися завдяки духу Любові, наповнюючи серце і поширюючись у ньому. Невідроджені особи признають багато з цих благодатей Духа та імітують їх як ознаки гарного виховання, і в багатьох випадках успішно носять їх як мантію або маску, ховаючи за ними серце та почуття, які цілковито суперечать святому духу Любові.

Міра того, наскільки ми оцінюємо Божественну Любов, є мірою нашого запалу в підкоренні власного характеру Божественному взірцеві. Шорстка, неотесана, розбещена з природи вдача може потребувати багато часу (відколи благодать Божественної Любові увійшла в серце), перш ніж ця благодать проявиться в усіх думках, словах та вчинках зовнішньої людини. Інші, навпаки, маючи більш благородне походження та культурне виховання, можуть, без благодаті Бога в собі, володіти багатьма зовнішніми вишуканими рисами. Тому лиш Той, Хто читає серце, здатний судити, чи хтось отримав цю благодать чи ні, і судити про міру її розвитку в серці. Однак кожен може судити себе і кожен, зачатий цим Святим Духом, Любов’ю, повинен прагнути, щоб його світло світило у всіх відносинах з ближніми, щоб прославляти свого Отця, що на Небі, й “звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого” (1 Петр. 2: 9).

Серед “дарів” апостольських часів особливо цінувалося вміння пророкувати, ораторство. Також високо цінувалося знання таємниць Бога, а сильна віра вважалася однією з головних християнських вимог. Однак апостол стверджує, що коли б навіть хтось володів усім цим найповнішою мірою, але в нього не було Любові, він був би нічим — простим нулем, а не членом

Нового Створіння, оскільки Любов є духом зачаття до нової природи.

Який дивовижний тест! Апостол Павло радить: “Випробуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе”. Нехай кожен застосує цей тест до себе. Чи я є чимось чи нічим у Божій оцінці, радше повинно мірятися моєю любов’ю до Нього, до Його братів, до Його справи, до всього світу і навіть до моїх ворогів, аніж моїми знаннями чи славою, чи красномовством!

Не подумайте, що хтось міг мати знання глибоких Божих таємниць без зачаття Святим Духом Любові, адже жодна людина не знає Божих глибин, хіба що Духом Бога. Та хтось міг втратити дух ще перед тим як втратити знання, яке цей дух приніс. Отже, якщо міряти характер, то ми повинні поставити Любов першою і вважати її головним випробуванням того, як близько ми є до Господа і чи ми прийняті Ним.

ЛЮБОВ — ТАЄМНИЦЯ СПРАВЖНЬОЇ ВИХОВАНOSTI

Представивши концепцію важливості любові, апостол продовжує показувати чим вона є і чим не є — як вона діє і як не діє, як не поводить. Давайте застосуємо це до себе на практиці і запитаємо:

Чи маю я любов (передусім до дому віри), яка спонукує мене страждати довго і багато, залишаючись при цьому вдячним? Чи я терпеливий до вад та недоліків тих, хто дає докази добрих намірів? Чи я терпеливий до тих, хто збився з пуття, розуміючи, що великий противник засліплює розуми людських мас, і пам’ятаючи, що цей прояв Любові найбільш виразно помітний у нашому Господі Ісусі, Який був терпеливий до Своїх супротивників?

Чи я лагідний у своїх методах, намагаючись стежити за своїми манерами та тоном, знаючи, що вони мають багато спільного з кожною життєвою справою? Чи в мене є ця ознака Любові, яка пронизує мої вчинки, слова та думки? Чи я думаю про інших і чи зважаю на них? Чи я маю і проявляю доброзичливість до них у слові, погляді, вчинку? Християнин, більш ніж усі інші, повинен бути доброзичливим, ввічливим, лагідним вдома, у місці праці, у Церкві — скрізь. Наскільки вдається здобути досконалу

Любов, настільки серце постійно прикладатиме зусилля, щоб кожне слово та кожний вчинок, а також думка, яка їх спонукує, були наповнені терпеливістю та добротою. У Божої дитини ці риси не повинні бути (і не можуть бути) тільки зовнішньою окрасою. Навпаки, вони є плодами Духа — виростають із тісних стосунків (є наслідком тісних стосунків) з Богом, навчання в Нього, здобуття Його Духа святості й Любові.

Чи я маю любов, яка “не заздрить”, яка настільки великодушна, що дозволяє дивитися на процвітання інших і радіти з їхнього благополуччя, навіть якщо часом мої справи не йдуть так успішно? Це і є справжня великодушність, щось зовсім протилежне ревності та заздрості, які проростають зі зіпсованої природи. Коренем заздрості є самолюбство. Заздрість не проростає з кореня Любові. Любов радіє (з тими, хто радіє) з успіху кожного доброго слова та діла, з поступу в християнській благодаті і з Божественної служби всіх, кого спонукує Божественний Дух.

Чи маю я Любов, яка покірна, яка “не величається, не надимається”, веде до поміркованості, не хвалькувата, не підноситься? Чи маю я Любов, яка заохочує до добрих вчинків, але не таких, щоб їх бачили люди, а таких, щоб їх не бачив і про них не знав ніхто, тільки Бог? Чи маю я Любов, яка не хвалиться ні знанням, ні його благодатями, а в покорі визнає, що кожний добрий і досконалий дар походить від Отця? І чи віддаю я Йому Любов’ю та службою за кожен милість? Надмірне вихваляння себе привело багатьох не тільки до безглуздя, але й до великих гріхів у намаганні виправити його. Дух Господа є духом здорового розуму, який намагається не тільки доброзичливо трактувати інших, але й давати помірковану оцінку собі і не думати надто високо про свій характер та свої здобутки.

Чи маю я Любов, яка привітна, “не поводить нечемно”? Пиха є коренем, з якого виростає багато непристойної поведінки, нетактовності, такої звичної для тих, хто уявляє себе кимось інтелектуально чи фінансово. Тактовність вважається Любов’ю в дрібницях, а ввічливість — любов’ю в малих речах. Таємниця тактовності полягає або в зовнішній удаваності або в любові в серці. Як християни, ми повинні мати любов у

серці, яка б спонукувала до вдячних та люб'язних вчинків не тільки в домі віри, але й у наших домівках і в наших стосунках зі світом.

Чи маю я несамолюбну Любов, яка “не шукає тільки свого” — виключно своїх інтересів, а готова пожертвувати навіть деякими власними правами в інтересах інших? А може, навпаки, я маю самолюбство, яке кожного разу вимагає власних прав, до того ж за рахунок зручностей, вигод та прав інших? Мати таку Любов — це стежити, щоб не мати несправедливої вигоди за рахунок інших і вважати за краще зазнати лихого, аніж вчинити лихе, зазнати несправедливості, аніж вчинити несправедливість.

ЛЮБОВ ПОЧИНАЄТЬСЯ ВДОМА

Це зовсім не означає, що, роблячи добро іншим, потрібно нехтувати дбайливістю й усілякою турботою про тих, хто залежить від нас через тілесні узи. У кожному разі “Любов починається вдома”. Правильна думка, як ми розуміємо, полягає в тому, щоб чоловіки та жінки, які мають дух досконалої Любові, у будь-яких справах життя не думають тільки про власні інтереси. Впроваджений в чин елемент Любові матиме великий вплив на всі справи життя як в межах дому та сім'ї, так і поза їхніми межами.

Чи маю я лагідну Любов, яка “не роздратовується” (Дерк.), яку нелегко спровокувати до гніву — Любов, яка дозволяє бачити обидва боки справи, яка дає дух здорового розуму, яка дозволяє зрозуміти, що озлоблення та лютий гнів не тільки не личать (а, гірше того, шкідливі) тим, на кого вони можуть бути звернені, але й шкідливі у своїх наслідках для мого власного серця та тіла?

Буває, Любов потребує бути твердою, майже жорсткою та непохитною, коли йдеться про принципи та прищеплення цінних уроків. І на чолі цього може стояти гнів (якщо вживати це слово властиво) у значенні праведного обурення, показаного зі шляхетною метою, з метою зробити добро. Але тоді його треба показувати тільки якийсь час. Якщо нас охопив справедливий гнів, ми повинні стежити, щоб не згрішити устами, ані серцем, в якому ніколи не повинні мати нічого іншого, окрім почуттів, повних любові та великодушності до тих, хто є нашими ворогами,

або до тих, хто є нашими друзями, яких ми збираємося підтримати, навчити чи виправити.

Дозволяти легко провокувати себе означає мати погану вдачу, бути капризним, без настрою, дратівливим, швидко ображатися. Це цілком суперечить духу Любові, і той, хто є на боці Господа, хто намагається подобатися Йому і здобути становище переможця, повинен наполегливо остерігатися усіх цих напастей сьогодення. Наскільки цю вдачу заохочувати або свідомо затаювати в собі, а не боротися з нею, настільки вона свідчитиме про нестачу та недосконалість нашого розвитку у Святому Дусі нашого Отця, а також про відсутність подоби до Господа Ісуса, нашого Зразка.

Небагато проявів поганого духа отримують від нас стільки прихильності та виправдання, як цей. Та якою б не була природна розбещеність, спадковість та нервові розлади, що ведуть до цього духа капризності, мовчазності та дратівливості, кожне серце, наповнене Духом Господа, повинно протистояти цій схильності до зла в плоті й вести з нею добру боротьбу.

Не треба казати: “Це моя звичка”, — бо всі “звички” грішної природи є погані, й обов'язок Нового Створіння — перемагати стару природу в цьому та в інших вчинках плоті та диявола. Небагатьма шляхами можна показати нашим друзям та домівникам віри силу благодаті Любові краще, ніж оцим. Згадана благодать, коли вона зростає, повинна робити кожну Божу дитину привітною. Навряд чи можна краще звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до Свого дивного світла, ніж проявляючи дух Любові в щоденних життєвих справах.

ЛЮБОВ НЕ ДУМАЄ ЛИХОГО

Чи маю я дух Любові, яка “не думає лихого”, нелукава, не має підозри лихого і не шукає помилок в інших, не приписує їм злих намірів? Чи маю я Любов, яка намагається завжди пояснювати поведінку інших доброзичливо, усіляко зважаючи на помилки в судженні, радше ніж піддаючи сумніву мотиви серця? Досконала любов має добрі наміри; вона вважає за краще (і наскільки це можливо) сприймати слова і поведінку інших з такого ж погляду. Вона не громадить, мов скарб, злобу й підозріння, і не

будує ланцюг переконливих доказів злих намірів з дріб'язкових речей. Мудрою є приказка: “Хто не любить, той бачить одні недоліки”.

“ЛЮБОВ НЕ РАДІЄ З НЕПРАВДИ”

Чи маю я Любов, яка щира, яка “не радіє з неправди [упередженості], але тішиться Правдою”? Чи принципи добра і зла настільки міцно утверджені в моєму розумі, і я настільки похвалюю добро і не можу змиритися зі злом, що мені завдають прикrostі лихі вчинки, де б вони не трапилися, і я співчуваю всім, хто пішов на поступки злу й оточений спокусами? Чи я настільки опираюся злу, що не можу його підтримувати, навіть якщо воно принесло мені користь? Чи я є в згоді з добром, з Правдою настільки, що не можу не радіти нею та її успіхом, навіть якщо це суперечитиме деяким моїм попереднім уявленням або ставитиме в невігідне становище деякі мої земні інтереси?

Кожен, хто намагається розвивати в серці Святий Дух, досконалу Любов, повинен пильно стежити за щирістю мотивів і порядністю поведінки. Найменший натяк на те, що чиєсь падіння або занепад якоїсь речі, яка тою чи іншою мірою свідчила про праведність чи доброту, приносить задоволення, треба сприймати зі сумом і долати це в собі. Досконала Любов “не радіє з неправди” за жодних умов та обставин і сприймає зі смутком, а не з радістю, чиєсь падіння, навіть якщо б з цього була особиста вигода.

Божа Любов, яку апостол змальовує як дух Господнього народу, є любов'ю, яка набагато перевищує усяке самолюбство і базується на стійких принципах, які потрібно з дня на день бачити виразніше і яких потрібно міцно триматися за будь-яку ціну. Скільки б користі не приносила неправда, Любов не може бути причетною до неї і не може прагнути нагороди за зло. Але їй приносить задоволення Правда — правда про кожну річ і особливо Правда Божественного об'явлення, якою б непопулярною ця Правда не була, скільки б переслідувань не означав її захист, скільки б не коштувала нам втрата приязні цього світу і тих, хто засліплений богом цього світу. Дух Любові настільки споріднений з Правдою, що радіє з втрат, переслідувань,

нещастя і будь-чого, що може постати проти Правди або її слуг. У Господа немає різниці, кого ми соромимося — Його самого чи Його Слова. Він каже, що таких Він посоромиться, коли прийде прославитися у Своїх святих.

Чи маю я Любов, яка “усе зносить”, яка непохитна перед нападами з боку зла; яка опирається злу, нечистоті, гріху та всьому, що протилежне Любові; яка для Божої справи здібна й охоча стерпіти закиди, докори, напади, втрати, введення в оману і навіть смерть? “А оце перемога, що світ перемогла, віра наша”, самим життям якої та осередком є Святий Дух Любові до Господа, до тих, хто Його, і (зі співчуттям) до світу. Досконала Любов може стерпіти в будь-яких умовах і завдяки Божій благодаті може зробити нас переможцями і навіть дати “найбільшу перемогу завдяки Тому, Хто полубив нас” (WBTC) (1 Ів. 5: 4; Рим. 8: 37).

ЛЮБОВ НЕ ПІДОЗРЮЄ

Чи маю я Любов, яка “вірить у все”, не хоче приписувати комусь зло, хіба що змушена це робити з причини незаперечних доказів; яка радше вірить доброму про кожного, аніж злому; яка не має жодного задоволення від вислуховування поганого, а схильна обурюватися проти нього? Досконала Любов не підозрює, а, навпаки, схильна довіряти. Вона діє за принципом: краще, якщо потрібно, бути обманеним сто разів, аніж йти крізь життя з отруєним підозрою розумом. Це набагато краще, ніж звинувачувати чи підозрювати хоча б одну особу несправедливо. Такою є милосердна вдача, коли йдеться про думки, і Учитель сказав про неї: “Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть” (Мт. 5: 7). Немилосердний, злобивий розум породжує немилосердну поведінку до інших.

Чи маю я Любов, яка “сподівається всього”, яка непохитна в несприятливих умовах і продовжує надіятися і робити все для тих, хто потребує моєї підтримки? Чи маю я Любов, яка “усе терпить”, яка не перестає вірити в те, що найкраще для всіх, і шукає цього з усією наполегливістю? Досконала Любов не легко знеохочується. Така таємниця наполегливості Любові: навчаючись у Бога, стаючись учасником Його святості, вона довіряє Йому й непохитно

сподівається виконання Його милостивої Угоди, яким би темним не було нинішнє оточення.

Складова Любові, надія, є однією з найбільш дивовижних рис непохитності святих, дозволяючи їм, як добрим воякам, терпіти труднощі. Ця риса, надія, не дозволяє їй легко ображатися або вільно відмовлятися від праці для Господа. Там, де інші впадають у відчай або вдаються до втечі, дух Любові дає непохитність, щоб ми могли вести добрий бій і подобатися Вождю нашого спасіння. Надія, якою наповнена Любов,

не знає відчаю, бо її якір входить аж за завісу і міцно тримається Скелі Віків.

Тому, Улюблені, зі всього, що можна здобути, здобудьмо Любов (не тільки на словах, але й у вчинках і в Правді), коріння якої є в новому серці, яка зачата в нас Любов'ю нашого Небесного Отця і показана на прикладі слів та вчинків нашого дорогого Відкупителя. Все інше, що можна шукати і знайти, є лише втратою та сміттям, якщо разом зі всім цим ми не здобудемо ЛЮБОВІ!

R4917 (1911 p.)

НАША ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОДИН ПЕРЕД ОДНИМ

“Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати” (Римлян 15: 1).

Великий принцип, викладений у нашому вірші, це принцип Любові, суть Божественного Духа. Бог є любов, і Дух любові є Духом Бога. Цей дух, діючи серед Божого народу, неодмінно робить його уважним один до одного. Він є протилежністю самолюбного духа і шукає благополуччя інших, а також власного благополуччя і, передусім, благополуччя дому віри.

У всякому випадку, він, наскільки це можливо, повинен стати нашою вдачею, щоб ми допомагали слабким і тим, хто потребує підтримки. Загальна вдача світу, навпаки, полягає в тому, щоб говорити зверхньо про слабких і казати: “Я їм співчуваю”. Насправді ж слабкі не отримують достатньо співчуття. Світ аплодує найбільш успішним, сильним, багатим. Але Бог має співчуття до слабких та скромних, тому наше співчуття повинно бути більше до тих, хто потребує його, аніж до тих, хто його не потребує. У Церкві є інтелектуально сильні особи і є інтелектуально слабкі, є фізично сильні і фізично слабкі, духовно сильні і духовно слабкі.

Наскільки ми сильні, настільки повинні не тільки допомагати іншим долати їхні слабкості, але й підтримувати всіх, підбадьорювати і показувати, як найкраще перемогти власні недомагання. Однак не треба надто наголошувати на них, тому що більшість людей не бере до уваги свої слабкості, і більш сильним доводиться миритися з ними у важку хвилину, а також з деякими своїми промахами. Якщо хтось бачить свою слабкість, це стає чудовим стимулом для подальших зусиль. Тому

завдання більш сильних — звернути увагу інших на їхні слабкості так, щоб вони не образилися, ані не спіткнулися. Якщо звернути увагу на їхні слабкості неправильно, вони можуть спіткнутися, а якщо мудро, то це буде для них допомогою. Усе це можна застосувати до різних життєвих справ. Ми завжди повинні бути на осторозі, щоб бачити і перемагати власні слабкості, щоб радіти, коли є нагода щось зробити чи бути вжитим в інтересах братів, сприймаючи речі з їхнього погляду і надаючи їм свою допомогу.

Старші в Церкві повинні справді бути старшими братами. У сім'ї старший брат вважається наступним після батька, допомагаючи, підтримуючи і не шкодуючи себе в інтересах інших членів. Так само в Церкві. Старші в Правді, більш розвинуті в Правді повинні підбадьорювати, допомагати, піднімати й захищати молодших. Це ми спостерігаємо в земних справах кожної сім'ї. Старші є допомогою в сім'ї, щоб підтримувати молодших, навіть за рахунок власних вигод, власних переваг. Своїми задоволеннями потрібно поступитися в інтересах молодших членів сім'ї. Думка апостола в тому, що одні і другі, сильні і слабкі, повинні зростати в благодаті, знанні та любові, вправляючись у духовних речах.

“НЕ СОБІ ДОГОДЖАТИ”

Остання частина вірша “а не собі догоджати” містить думку про те, що хоча ми посвятилися Господу, хоча ми навернулися з гріха, все ж у нас є тенденція, схильність до гріха. Натомість схильність Нового Створіння є не до гріха, а до того, що правильне, що дозволяє будувати себе

“найсвятішою вірою”. Та навіть намагаючись будувати себе “найсвятішою вірою”, хтось може дозволити собі, щоб у розумі на першому місці були власні інтереси. Але навіть якщо в розумі є зацікавлення, передусім, власними інтересами (як будувати себе), треба пам’ятати, що разом із відповідальністю як члена Христа повинно бути бажання подобатися не лише собі, але й готовність відмовитись від деяких правильних та добрих речей задля служіння іншим і, тим самим, отримати урок у Господньому провидінні. Наприклад, більш духовно розвинуті можуть вирішити обговорювати інтереси праці між собою. Але дух нагадування апостола полягає, здається, у тому, щоб стояти вище власних уподобань і намагатися влаштувати свої справи так, щоб бути найбільш корисними братам.

У різних зібраннях Господнього народу, зібраннях дослідників Біблії, деякі більш розвинуті особи схильні виділятися, тримаючись осторонь від інших. Ми намагались якось вплинути на цю схильність. Якщо деякі особи мають менше знань, нехай у них буде можливість вчитися. Якщо вони ставлять добрі, складні запитання, тим краще. Ми також не повинні догоджати собі щодо часу та місця зібрань. Бачимо, що деякі хотіли би проводити зібрання в місцях, куди складніше дістатися. Але ми не повинні бути самолюбні чи своєкорисливі, а повинні намагатися задовольнити більшість, інтересів якої це стосується. Коли б такий дух був помітний у зібраннях, було би більше поступу. Тож Господній народ в цілому вчиться такого уроку.

Така сама думка стосується слуг Церкви. Старші часом схильні казати: “Ми зберемося разом і обговоримо різні справи між собою”. Що ж, це не погані наміри. Було би мудро так робити коли-не-коли. Але в цілому старші повинні збиратися з дияконами і відноситись до них з довірою, щоб

вони також були задіяні в Господній службі. Краще усім збиратися разом і в більшості випадків інформувати громаду про все, аніж тримати речі в таємниці від Церкви. Звичайно, часом буває щось, про що не говориться публічно, але, як правило, старші та диякони повинні організувати зібрання так, щоб посприяти всім зі зібрання, хто має час, можливість тощо, щоб усі відчували, що в зібранні немає поділу.

Століттями тому приятелі-католики започаткували теорію, що духовенство є окремим класом, який становить церкву, а інші є дітьми, немовлятами церкви. Згодом ця теорія була прийнята протестантами. І ми бачимо, що духовенство виокремило себе як самостійний клас. Той факт, що Господь поставив декого в Церкві старшими, ще не ставить їх окремо. Ми всі є одним класом. Апостол говорить, що око не може сказати нозі: “Ти мені не потрібна”. Кожного члена треба брати до уваги, і ніхто не повинен займати становища іншого. Якщо хтось займає вищу посаду, він повинен використовувати її для інших. Якщо хтось займає нижчу посаду, він повинен використовувати її для загального добра. Ось так Церква повинна приготувати себе, аж усі досягнуть повноти Тіла Помазанця, Якого ми всі є членами.

Принципами ніколи не можна поступатися з жодних міркувань. Але свободи та особисті права можна часто зігнорувати в інтересах інших та заради Божественного уподобання. Апостол Павло був готовий іти на все, щоб захистити принцип (Гал. 2: 5-11), але в жертвуванні земних прав, привілеїв та свобод для Христа і Церкви апостол, мабуть, йде наступним після нашого Господа Ісуса і є шляхетним прикладом для всієї Церкви.

R4927 (1911 p.)

“РОБИ ВСЕ МОЖЛИВЕ, ЩОБ ПОКАЗАТИ СЕБЕ... ГІДНИМ”

“Роби все можливе, щоб показати себе перед Богом людиною, гідною схвалення, працівником, якому немає чого соромитися і який правильно послуговується словом Правди”
(2 Тимофія 2: 15, WTB).

Бог, здається, надзвичайно благословив і використав у “жнивній” праці шість томів “ВИКЛАДІВ СВЯТОГО ПИСЬМА”. Мабуть, ніхто з тих, хто сьогодні радіє з Правди, анітрохи не заперечуватиме цього твердження. Дехто, знаємо, висловиться в цій справі навіть більш

рішуче. Тим не менше, тепер, як і колись, ми усвідомлюємо, що багато тих, які вельми радіють з Правди, розуміють її тільки частково — не є вкорінені, угрунтовані, утверджені й збудовані у Правді, не здатні “правильно послуговуватися словом Правди”, не є працівниками, яким немає чого соромитися під час розмов про Правду з іншими.

Деякі з них, маючи недостатнє знання Правди, є лише немовлятами, початківцями, які ще не мали повної нагоди навчитися. Деякі прочитали перший Том і тільки пробіглися очима по інших томах. Вони дізналися, що є зібрання з вивчення Біблії, прийшли на них, порозмовляли з братами, послушали кілька викладів і вирішили, що вони вже знають, чого навчають шість томів, так, немовби прочитали їх і вивчили.

Це велика помилка і навіть серйозна помилка, оскільки ми знаходимося в часі, коли кожен і всі повинні сподіватися мати особливе випробування. І ті, хто володіє тільки частковим розумінням Божественного Плану — хто має тільки частину запропонованої зброї, побачать, як їм важко, а то й неможливо протистояти в цьому злому дні

напосіданням з боку світу, плоті та противника. Якщо вони мають належний запал до Господа та належну любов до Плану, то повинні показати цей запал через повне та наполегливе дослідження томів. Чогось меншого не можна собі дозволити.

Бачимо також, що деякі з дорогих приятелів, які читали ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА кілька років тому, а не останнім часом, думають, що вони пам'ятають їхній зміст, тоді як насправді вони необізнані з багатьма їхніми вченнями. Ми всі маємо земні, діряві посудини, і дорогоцінний скарб Божественної Правди скоро вичерпується, хіба що ми його поповнюємо. Одним зі способів поповнення є звертання безпосередньо до Біблії. Однак багато хто переконався (і це, здається, підтримує Святе Письмо), що потрібні вчителі, що з допомогою учителя можна здобути набагато більше знань про Святе Письмо, ніж власними силами. Ті читачі, які не прочитали ВИКЛАДІВ СВЯТОГО ПИСЬМА цього року, навряд чи можуть усвідомити, скільки вони втратили з того, чого на початку навчилися з них.

R4930 (1911 p.)

ГОСПОДНІЙ КОЗЕЛ І КОЗЕЛ ВІДПУЩЕННЯ

Ми вже показали в “Тінях Намету Кращих Жертв”, що ізраїльський “День Примирення” у давні часи образно представляв Євангельський вік та благословення, які прийдуть у Тисячолітті; що тепер є час жертв — від хрищення Ісуса до Його другого приходу в славі, — а тоді настане час на загальне застосування заслуги позаобразних “кращих жертв” за людство під Новою Угодою. Ми також побачили, що Той, Хто вірно складає жертву (Голова і Тіло), буде великим позаобразним Посередником між Богом та усім людством.

Наші читачі добре пам'ятають, що поклик цього Віку є тільки для тих, хто складає жертву — хто йде слідом за Вчителем у своєму самовідреченні до самої смерті. Такою була пропозиція нашого Господа: “Хто ж за Мене погубить душу свою, той знайде її” (Мт. 10: 39). Св. Павло повторює це і пояснює так: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу,

приємну Богові”, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати [з Ним]” (Рим. 12: 1; 2 Тим. 2: 12).

АПОСТОЛ ЧУДОВО ПОКАЗУЄ ОБРАЗ ТА ПОЗАОБРАЗ

Св. Павло безпосереднього пов'язує страждання Церкви зі стражданнями Відкупителя, і разом пов'язує їх із “кращими жертвами” Дня Примирення. Він каже, звертаючи увагу на образ: “Тож виходьмо до Нього поза табір і наругу Його понесімо” (Євр. 13: 11-15). Тут апостол посилається на факт, що так як наш Господь Ісус виконав позаобраз “тельця”, так і ми повинні виконувати позаобраз “Господнього козла” Дня Примирення. Як “телець” був забитий, так і наш Господь виконав цю рису через посвячення Свого життя на смерть при Своєму хрищенні. Як тіло “тельця” (крім товщу та крові) виволокли за табір і спалили, так і наш Господь зазнав

ганьби, приниження, знищення плоті, щоб виконався позаобраз.

Так само ми, які прийняли поклик цього Віку (“Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіт зо Мною”), повинні виконати позаобраз Господнього козла. Як тіло “Господнього козла” зазнало того, що зазнало тіло “тельця”, так і ми повинні, як наш Господь, спочатку укласти повноцінну угоду жертви, а тоді виконати спалення плоті Господнього козла, зазнаючи ганьби, приниження та кривд до самої смерті. Тільки ті, які так страждають із Відкупителем для праведності, будуть царювати з Ним як Царське Священство Тисячоліття.

КЛАС КОЗЛА ВІДПУЩЕННЯ НЕ НЕСЕ “ЙОГО НАРУГИ”

“Козел відпущення” показує клас, який після посвячення, прийняття та зачаття духом відмовляється, тобто нехтує, “виходити до Нього поза табір, і наругу Його нести” до самої смерті. Цей клас не відкидає Відкупителя, ані “кров заповіту, що нею освячений”. Як козел відпущення залишався прив’язаний до дверей Намету, так і ці в позаобразі залишаються відданими (зовні) своєму посвяченню, але є прив’язані, тобто, як говорить апостол, “все життя страхом смерті трималися в неволі”.

Господь “віддасть” їх, але не для здобуття слави, честі та безсмертя, яких удостоїться клас позаобразного Господнього козла. Їхнє визволення буде означати утиски, які випробують їхню відданість через примусове виведення їх на “пустиню” смутку, розчарування, відокремлення. Вони, йдучи на смерть, можуть зазнати стільки ж горя, що й клас Господнього козла. Різниця в тому, що один клас зазнає цього охоче, добровільно, з радістю, тоді як інший змушують до цього обставини. Хто ж цього не зазнає, той буде відтятий Другою Смертю і не показаний у труднощах того чи іншого козла.

Дехто помилково думає, що обидва козли представляють два різні класи від початку до кінця. Ні, вони представляють тільки завершені класи. Ті, які “грішать самовільно” (Євр. 6: 4-8 та 10: 26, 27), тут не згадуються, бо вони зазнають повної невдачі й ідуть на Другу Смерть.

КІНЕЦЬ ШЛЯХУ ПОВНІСТЮ ПОКАЖЕ НАШЕ СТАНОВИЩЕ

До самого фінішу не можна знати, як той чи інший посвячений, щоб жертвувати собою, закінчить біг. “Були ви покликані в одній надії вашого покликання”, щоб належати до класу Господнього козла. Деякі, здається, якийсь час могли виконувати те, що належало Господньому козлу, але пізніше “знемоглись, і впали на душах своїх”, і на них справдилося зображене в “Козлі відпущення”. Остаточо вони можуть дозволити гордості або якійсь іншій формі самолюбства загасити Святий Дух, яким були запечатані, і цілковито відпасти від Божої милості, вважатися Його ворогами і бути знищеними Другою Смертю.

З іншого боку, численні особи розвиваються настільки повільно, і Господній Дух настільки повільно оживлює їх до жертви задля Правди або праведності, що роками може здаватися, що вони належать до класу “Козла відпущення”. Однак пізніше деякі з них отримують більш виразне світло Правди і своєю шляхетною самопожертвою показують, що закінчують біг як члени класу Господнього козла.

Ніщо не вирішено і не встановлено щодо будь-кого з нас, доки не минули всі наші випробування. Св. Павло, після того як він пожертвував стільки і зазнав стількох Христових страждань як передбачуваний член класу Господнього козла (і навіть після того, як Господь дав йому право бути особливим речником), писав: “Але вмертвляю й неволю я тіло своє [підкоряючи його новій волі й посвячуючи на жертву], щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним” (1 Кор. 9: 27).

Брати, те, що було з Господнім козлом, є образом того, що Господь хоче, щоб виконалося в нас, якщо ми маємо здобути вінець слави, честь та безсмертя, обіцяні вірним — класу Нареченої. Щоправда, буде теж другий клас “дів”, які нерозсудливо стримувалися від жертвування того незначного, що в них було, і остаточно не зуміють стати членами Нареченої Агнця. Вони, продемонструвавши меншу відданість, підуть, як почесні слуги Нареченої, услід за нею туди, де її чекає слава (Пс. 45: 15). Вони представлені в Козлі відпущення.

Якщо хтось із читачів бачить, що в нього недостатньо запалу й готовності страждати зі своїм Спасителем, щоб віддавати час, сили, репутацію та життя в Його службі, то він повинен розуміти небезпеку стати одним із класу козла відпущення або ще гірше. Він повинен швидко піднятися й звернутися в молитві до Учителя за благодаттю та вірою, щоб йти Його слідами добровільної жертви. Він також повинен намагатися “озброїтися тією самою думкою”, яку мав Господь, наново вивчаючи “цінні та великі

обітници” Божого Слова. Він повинен негайно “скинути всякий тягар та гріх, що обплутує його [слабості, які особливим чином напосіли на нього], та й бігти з терпеливістю до боротьби, яка перед ним” в Євангелії — на вузькій дорозі. Він дійсно повинен дивитися на Ісуса, Автора нашої віри, Який також стане її завершителем. Він повинен думати про Нього, щоб не ослабнути і не впасти душею і, тим самим, не втратити права бути переможцем (Євр. 12: 1-3).

R4920 (1911 p.)

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА НАДАННЯ ЦІНИ ВИКУПУ

Ісус не був Відкупителем у той час, коли народився, хіба що в пророчому значенні, у тому ж значенні, в якому Він був Спасителем, Заступником, Посередником, Царем, Священиком, Суддею, Пророком. Він також не був ніким із них як дванадцятирічне хлоп'я, коли в Храмі розмовляв про Закон та Пророків з учителями. Він не був ніким із них, коли досяг повноліття у віці тридцяти років, хіба що в пророчому значенні. Його справжня жертва настала тоді, коли у тридцять років Він охристився в Йордані і символічно показав повне підкорення Своєї волі, щоб виконувати волю Отця, попередньо записану в Книзі, в Біблії — в Законі та Пророках. Власне тоді виконалося пророцтво про Нього: “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже”. Усе, що Ти, Отче, дозволив записати в Законі та Пророках про Спасителя людства, Я цілковито посвятився виконати.

У цю мить наш Господь пожертвував Собою — ввів Своє земне життя в руки Отця, кажучи: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” У мить жертви Він представляв “теля жертви за гріх” і його забиття Первосвящеником. Він став позаобразним Первосвящеником у мить Свого підкорення як жертви. Негайно Він, як Первосвященик, перейшов у Святиню “Нового Створіння”. Тут три з половиною роки Він приносив кадило Свого самовідданого земного життя, жертву, приємну Отцю. Тим часом Його самовідречення було (у сприйнятті світом) неприємним запахом, як було показано у спаленні шкіри і

решти тельця “за табором”. Відтоді учні бачили Його дух відданості як позаобраз спалення товщу на мідяному жертovníку на Подвір'ї.

З тієї самої миті Він був заколеним Божим Агнцем — Його життя було присвячене виконанню волі Отця. Гляньмо на картину цього, наведену в книзі Об'явлення. Там ми бачимо Єгову на Своему престолі зі згортком в руці, написаним усередині та назовні й запечатаним сімома печатами. До того часу ніхто не виявився гідним виконати Божественні Задуми чи хоча б ознайомитися з ними. У відповідь на заклик: “Хто гідний розгорнути книгу?”, ніхто цього зробити “не міг... ні на небі, ні на землі”. Навіть нашому дорогому Відкупителеві у Його попередньому стані не був довірений цей згорток. Коли ж Він посвятився як “Агнець Божий”, віддаючи та присвячуючи Своє життя без залишку, щоб виконати волю Отця, Він, як щойно заколений Агнець, був названий гідним: “Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення”. Тоді згорток був переданий Агнцю.

“І ОСЬ НЕБО РОЗКРИЛОСЬ”

Ми помітили відповідність між передачею згортка Агнцеві й фактом, що як тільки Ісус показав Своє повне підкорення волі Отця, святий Дух зійшов на Нього, даючи Йому зачаття як великому Первосвященику до Його великої праці. Далі читаємо, що як тільки Він вийшов з води, “ось небо розкрилось”, тобто Йому відкрилися вищі речі, стали виразнішими. Раніше Йому, Логосу, не дозволялося прочитати цей

згорток; і як хлопчина та юнак Ісус теж не розумів глибокого змісту Писань. Навіть ангели, сказано, не розуміли їх. Закон був написаний в образах, картинах, а пророцтва були подані символічною мовою та ілюстраціями так, що Божественний План, представлений таким чином, не міг бути зрозумілий ангелам або людям до “свого часу”, коли Бог мав дати вплив Свого святого Духа, “усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини”. Власне в мить посвячення нашого Господа, мить Його смерті як Агнця, мить Його зачаття та помазання як Первосвященника, мить, коли небеса, тобто вищі речі, відкрилися Йому, цей згорток був переданий Йому Вічним. Тоді пролунав клич: “Достойний Агнець”. “Ось Лев, що з племені Юдиного,.. переміг”. Хоча ця перемога завершилася тільки на Голгофі, підкорення Його волі було цілковитим і було прийняте як жертва всього, що Його, оскільки все, що Він мав, містилося в підкоренні Його волі.

Можемо тільки уявити собі, як єдинородний Отця, повний благодаті та правди, ще як хлоп'я прислуховувався до читання Закону та Пророків щосуботи в синагозі. Бачимо, що Він добре знав Писання, що Його досконалий розум дозволяв Йому швидко запам'ятовувати цілу Біблію від Буття до Малахії. Він, мабуть, не раз був здивований образами Закону, жертвою за гріх тельця, кадилом, кропленням кров'ю, забиттям Господнього козла і кропленням його кров'ю, паленням тіл цих тварин за табором, входженням у Святеє Святих в День Примирення і примиренням “всього народу” із Всевишнім!

Він, мабуть, часто роздумував про пасхальну ніч, про забите ягня, про кроплення кров'ю, про прісний хліб, про перехід первородних, про заміну первородних поколінням Левії, яке представляло Церкву первородних, про вибір з-посеред них священників, які приносили жертви, як позаобраз Ааронового Священства. Як часто Він, мабуть, повторював у думках і намагався зібрати докупи висловлювання про славу Месії, про благословення світу через Ізраїль, про те, як кожне коліно схилиться і кожний язик визнає, і протилежні висловлювання про Того, Кого будуть вести як ягня на заріз, як вівцю, що мовчить перед своїми стрижами — про

Того, Кого Отцю буде вгодно уразити, віддати на сором, і жодна кістка Якого не мала бути зламана, Чий гріб мав бути з багатими, але Хто мав вмирати зі злочинцями.

Усі ці досі складні й на перший погляд суперечливі подання Отцівського Плану роз'яснилися перед нашим Господом, коли згорток був переданий щойно заколеному Агнцю — щойно посвяченому Ісусу. Сяюче світло святого Духа відкрило для Його розумового зору небесні речі. Образ і позаобраз, обітниця та виконання почали сходитися докупи, і наш Господь квапливо полишив натовп біля Йордану і пішов у відлюдне місце на пустині, щоб там розмірковувати про Божественні наміри в міру того, як вони відкривалися Йому через Його просвітлення.

НАВЧАЮЧИСЬ ПРАВИЛЬНО ВИКЛАДАТИ ПРАВДУ

Протягом сорока днів Він був так захоплений вивченням, що забув про їжу, забув про голод. У Нього була інша їжа. Він був поглинутий вивченням Отцівської волі для Себе. Під кінець сорока днів вивчення Біблії на пустині Він врешті знайшов вирішення всіх питань, потрібних, щоб зрозуміти Божественне Слово. Кажучи образно, Він прочитав і зрозумів усе, що було написано назовні згортка — усе, що було потрібне для Нього перед довершенням Його жертви на Голгофі.

Те, що Він ще не зламав печаток і не збагнув усього, що було написано зсередини згортка, видно з Його слів до учнів, коли Він одного разу сказав: “А про день той й годину не знає ніхто: ані ангели небесні, ані Син, лише Сам Отець”. Таким чином бачимо, що були ще певні риси Божественного Плану, які далі трималися в таємниці, тобто були під печаттю для нашого Учителя до часу закінчення Ним шляху. Та ми пам'ятаємо Його слова після воскресіння: “Дана Мені всяка влада на небі й на землі”.

Через сорок днів приступив до Нього спокусник. Його перше вітання було дружнім, з наміром підтримати. Він привітався як приятель, адже вони знали один одного ще тоді, коли були на рівні слави. Тепер сатана поспівчував

Ісусові, що Той голодує, і сказав: Ти, мабуть, не здогадуєшся, яка велика сила зійшла на Тебе при хрищенні. Ти маєш Божественну силу і не потребуєш голодувати. Не гаючись, скористайся силою, яка в Тебе є і дозволяє “сказати цьому каменеві, щоб хлібом він став”.

Недавно ми побували біля броду Йордану, де був охрищений Ісус. Звідти відкривається краєвид у бік юдейської пустелі, куди Він вирушив, “ведений Духом” (Кул.), або радше, як пише грецькою, “проваджений Духом до пустині [Його власним духом]” (Турк.). Його провадило щире бажання знати цілковито й до кінця волю Отця, щоб її виконати. Коли ми глянули на пустелю Юдеї, де повно каміння і, по суті, немає на що дивитись, стало зрозуміло, чому противник порадив Йому перетворити камінь на хліб, адже там більше немає нічого, з чого можна було би зробити хліб. Ми помітили, що сатана вибрав найбільш вдалий час, щоб атакувати Спасителя, коли Учитель ослаб і виснажився тілом та розумом через довгий піст та вивчення.

Під роз’яснювальним впливом святого Духа Ісус вперше зміг зібрати докупи всі свідоцтва Святого Письма і побачити, які великі жертви Його чекають, перш ніж Він увійде в Свою славу і зможе дати світу благословення вічного життя. Саме в цю мить з’явився противник і запропонував свої спокуси. Та наш Господь виявився стійким до них. Сатана пішов роздратований, упевнившись, що подальші спроби переконати Учителя є даремною тратою часу. Тому читаємо, що “тоді позоставив диявол Його”. Ми не маємо жодного опису, щоб він коли-небудь повернувся, щоб спокушувати Його. Тоді Божі ангели прислужували Йому.

У всьому цьому ми знаходимо цінні уроки для тих, хто йде слідом за Ісусом. Звичайно, роз’яснювальний вплив святого Духа не може бути таким великим, як у випадку з Ісусом, однак при посвяченні, при хрищенні в смерть приходить дух зачаття і, як стверджує апостол, “кожному [у Церкві] дається виявлення [міра] Духа на користь”. Ця міра залежатиме від недоліків плоті. Але Учителеві, Який не мав недоліків, Отець дав Дух без міри, без обмежень, повністю.

Ми помітили також, як противник нападає на Господніх посвячених, шукаючи їхні слабкі сторони в мить найбільшої слабості. Ми теж помітили помилку, яку роблять деякі, домовляючись з противником: “Як ти це робиш?” і т. п., тоді як шлях Учителя був протилежний. Він не домовлявся, а дав негайну відсіч. Він не залишив місця для світу, плоті чи противника, щоб вони здобути верх над Ним. Ми помітили, що наш успіх як Його послідовників буде найбільшим за умови такої ж відсутності зволікання та рішучості характеру. Кожен раз, коли ми відстоюємо праведність під час спокуси, ми демонструємо нашу відданість Богу на основі нашої Угоди жертви. Ми побачили, що Господь проявляв таку ж відданість, виконуючи Своє посвячення до самої смерті, смерті хресної.

ЩО ДАЛА СМЕРТЬ ІСУСА?

Тут ми ставимо запитання: чого добився Ісус, жертвуючи Собою від Йордану і аж до Голгофи? Чи Він купив світ? Ні. Чи Він купив Церкву? Ні. То що ж Він зробив? Він забезпечив ціну, викупну ціну, достатню для скасування гріхів усього світу (коли б вона не була застосована). Але Він ще не застосував її. Відповідно, ані світ, ані Церква в той час ще не були звільнені від Божественного осуду, ані приведені до повної єдності з Богом. Хоча вже було п’ятсот братів, які прийняли Христа і стали Його послідовниками, Отець ще не прийняв їх. Вони віддали себе в посвяченні стати послідовниками Ісуса, взяли свій хрест, щоб йти за Ним, були виправдані до спільності з Богом (так як Авраам), але ще не були виправдані до синівства та життя. Тому вони ще не могли мати земного, реституційного життя. Також вони не могли віддати свої тіла на живу жертву, святу та приемну Богу, тому що з Божественного погляду далі були грішними. У їхньому випадку ще не було жодного застосування заслуги Ісуса. Коли Ісус піднявся вгору, через сорок днів після Свого воскресіння, Він наказав їхнім представникам (разом близько 120 особам) чекати в Єрусалимі в горішній кімнаті, доки вони не будуть наділені силою згори — доки Отець не визнає їх, не прийме жертву, яку вони вже вчинили. Та спочатку Ісус, їхній Заступник, мав з’явитися перед Богом за

них і зробити їм приписання Своєї заслуги, яке би закрило їхні вади і дозволило Божественній Справедливості прийняти їх як “живі жертви, святі, приємні Богові”.

Пам’ятаємо, як на п’ятдесятий день на тих, які чекали, зійшов святий Дух. Це був перший натяк на те, що Отець прийняв Відкупителя, що Відкупитель приписав їм Свою заслугу, що жертва, яку вони вже склали, приємна Отцеві в Улюбленім, і що вони вже не тільки виправдані до дружніх стосунків, а досягли становища синів, відносин угоди з Отцем. Про юдеїв написано: “Прийшов до своїх, та свої не прийняли Його. А тим, хто прийняв Його, віруючим в ім’я Його, дав владу [привілей] бути дітьми Божими” (Дерк.) — що були зачаті не мужем, ані з волі плоті, але Богом — зачаті святим Духом. Ось так вони стали синами Бога, членами помазаного Тіла великого Месії, Пророка, Священника, Посередника, Царя, Судді, призначеного людям (для них), щоб вчинити примирення між Богом та людьми під час Його Тисячолітнього царювання.

Тим часом така ж праця відбувалася протягом усіх вісімнадцяти століть. Ще інші були покликані з юдеїв та поган, щоб стати послідовниками Ісуса, Його помічниками-священниками — Церквою первородних, чиї імена написані на небесах. Як тільки ця праця буде виконана, великий Посередник, позаобразний Мойсей (Дії 3: 22, 23), піднятий з-посеред братів, буде завершений. Тоді Посередницьке Царство почне своє благословення, підніме і примирить світ. Тим часом ми дякуємо Богу за те, що “маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”. Ісус як досконала людина, як тілесне насіння Авраама, міг зробити чимало, щоб допомогти людству. Той, Хто не зробив гріха, Чиє життя було гарантоване Йому, навіть коли б треба було послати дванадцять легіонів ангелів для Його захисту, міг стати славним земним князем.

Та навіть як великий правитель людей Він не зміг би виконати Божественний Задум благословити людство повним підняттям з умов гріха та смерті до вічного життя. Як людина Ісус, Він не міг провести реституцію людського роду, тому що потребував би Свого людського життя та прав для Себе. Тому чоловік Ісус

не міг бути “Насінням Авраама”, згаданим в Авраамовій Угоді, що в Насінні Авраама всі племена землі матимуть благословення. Щоб стати цим Насінням, Він спочатку мав здобути духовне існування, що й зробив, як подає опис. Завдяки жертві Своєї земної природи і тому, що Бог підняв Його з мертвих до небесного рівня в нагороду за слухняність, Він може дати Справедливості Свої земні права як викупну ціну за те, що втратив Адам. Відкупитель є “Насінням Авраама” на духовному рівні. В Євангельському віці Він шукає Свою Наречену і веде її на той самий рівень, де є Він, як Свою товаришку і співспадкоємицю у всій великій праці Тисячоліття — благословення всіх поколінь землі. Написано: “А коли ви Христові, то ви Авраамове [духовне] насіння й за обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29).

ВІДДАНЕ ЖИТТЯ ЩЕ НЕ ЗАПЛАЧЕНЕ

Чи ми добре розуміємо, чим Ісус пожертвував, що Він віддав? Він віддав Себе, підкорив Себе волі Отця, якою б вона не була, але не втратив Свого земного життя через гріх, щоб воно було забране в Нього. Він також не обміняв його (не проміняв) на небесну природу. Він тільки підкорив, віддав Свої земні права, про що свідчать Його слова: “Маю владу віддати його [життя], і маю владу прийняти його знову”, бо право сказати це Я отримав від Отця. Ніхто не бере його від Мене в тому значенні, що жодна людина не має такої влади, адже Бог обіцяв, що “людина, яка його [Закон] виконує, буде ним жити”. Тому життя нашого Господа було би захищене, коли б Він не підкорив і не віддав його добровільно.

Він віддав його, щоб прийняти знову. Він віддав його в руки Отця, кажучи: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа”. Відколи Ісус встав з мертвих, усі Його права на земне життя, земний захист, земну честь та славу, земне панування та владу належали Йому як Новому Створінню. Він не загубив і не втратив жодне зі Своїх земних прав. Ці земні права є основою всіх Божих благословень (через Нього) для Адама та всіх з його роду. Ісус більше не має що віддавати. Він більше нічого не потребує, тому що заслуга цієї жертви є відповідною ціною за першого Адама й достатньою для всіх.

Але Ісус не дає Свою земну природу та земні права Церкві, а тримає їх, щоб дати світу в Тисячолітті. Дійсно, наш поклик є небесним покликом, і ми були би трохи розчаровані, коли би замість небесного отримали земне, реституційні благословення. Та оскільки Ісус не дає нам цих реституційних благословень і не має жодної іншої заслуги, яку б міг дати нам чи комусь іншому, то що Він робить для Церкви? Якою є наша надія в Христі? Якою є філософія цього?

Відповідь така: заслуга, яка незабаром має бути застосована як викупна ціна за гріхи всього світу, вже була в руках Божественної Справедливості, незастосована, коли наш Господь піднявся на висоту, щоб з'явитися в присутності Бога за нас, дим віри, щоб викласти нашу справу Отцеві. Він, як наш Заступник, говорить Отцеві, що ми прагнемо стати членами вибраної Церкви, Його Нареченої, Його Тіла. На основі Божественного порядку Він дозволяє нам скористатися з Його заслуги, щоб наші жертви були приємні Богу.

Замість того щоб дати нам реституційні благословення, які є для світу, наш Відкупитель, наш Заступник, приписує нам Свою праведність, на основі якої Отець вважає нас святими і прийнятними, і негайно приймає наші жертви. Відтоді ми є мертві як людські істоти, і в Божих очах займаємо становище тільки як "Нові Створіння". Але ми маємо цей скарб в недосконалому земному посуді, в якому Нове Створіння не може робити все, що хотіло б. Однак Бог випробовує і піддає перевірці саме Нове Створіння. Воно є на випробуванні, а не плоть. Нове Створіння не має Первісного Гріха, ані не відповідальне за Первісний Гріх старого створіння, яке було виправдане і прийняте Богом як жертва, минулося. Відповідальність Нового Створіння в тому, щоб тримати серце в Божій любові, у відданості Йому. Відповідно, воно буде намагатися тримати тіло, плоть, у згоді з Божественними правилами. Його запал та енергійність у контролюванні плоті та приведенні кожної думки, слова та вчинку до згоди (наскільки це можливо) з Божественною волею показує ступінь його любові та запалу.

МИНУЛІ ГРІХИ — ЩОДЕННІ ПРОВИНИ

Нове Створіння не потребує вибачатися, ані пам'ятати про слабкості та вади плоті перед жертвуванням. Вірою Нове Створіння повинно пам'ятати, що старі речі проминули і все стало новим, і саме так стверджує апостол: "Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом". Наш Заступник виконав усю працю, яка стосувалася гріхів нашої плоті: вони залишилися в минулому, проминули завдяки Божому довготерпінню (Рим. 3: 25). Отець виконав досконале діло, визнавши нас мертвими до всього, що було в минулому, і давши зачаття Духом як Новим Створінням — синам Бога. Наша віра повинна усвідомити стан справ і радіти ним.

Однак, як Нові Створіння, ми є недосконалі, бо маємо лише старе тіло з його вадами, щоб ним служити Господеві. Через ворожнечу з боку законно мертвої плоті "ми робимо те, чого не хочемо". Як, у такому разі, нам бути з нашою неспроможністю (через наші тілесні недоліки) відповідати всім Господнім вимогам? Чи ж ми будемо казати собі й один одному: "Бог знає, що ці недосконалі речі щоденного життя ми не робимо свідомо як Нові Створіння, тому ми не потребуємо визнавати їх"?

Відповідаємо, що це не був би правильний спосіб. Приписання Христової заслуги нашій посвяченій жертві лише вкриває наші вади в той час, але не вкриває вади майбутнього. Тому ми щоденно повинні пам'ятати перед престолом небесної благодаті про щоденні та щогодинні недоліки та вади і повинні просити про Божественне прощення їх через нашого великого Відкупителя. Він навчав нас: "Коли молитесь, говоріть... «І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому»". Це не стосується Первісного Гріха, який не може у такий спосіб отримати прощення. Це стосується наших більш пізніх недоліків, після того як ми стали Божими дітьми через зачаття святим Духом. Тож апостол пише: "А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного".

“І ПРОСТИ НАМ НАШІ ГРІХИ”

Наш Заступник не тільки приписав Свою заслугу за наші колишні гріхи, але далі є з Отцем і має вдосталь заслуги. Наш Заступник має достатньо заслуги, щоб закрити гріхи всього світу і, відповідно, всі наші вади. Тому, коли ми йдемо до Отця через Нього, ми можемо знати, що закриття наших провин вже було передбачене, але ми можемо отримати прощення тільки через молитву. Бог, коли давав такий порядок, безперечно, мав на меті велике благословення. Він вирішив, що кожного разу, коли ми приходимо до престолу благодаті, ми повинні щиро розкаятися в наших недоліках і щиро обіцяти Йому, що будемо боротися з ними в подальшому. Так Він підбадьорює нас наполегливо намагатися зміцнити характер у стосунку до цих слабостей, щоб ми ставали сильнішими в силі Господа та в Його могутності і зміцнялися для всякого доброго діла.

Коли ми приходимо до Господа, щоб здобути милість і знайти благодать для своєчасної допомоги, і обіцяємо далі зі щораз більшим запалом вести добру боротьбу, це стає для нас, так би мовити, справою честі й робить більш уважними на майбутнє. Якщо ми знову зазнаємо невдачі в тому ж напрямку, ми стаємо відповідно присоромлені. Тоді приходить важливе випробування. Насувається думка, що не варто звертатися до Господа в молитві, що не варто так упокорюватися. Якщо прислухатися до цих нашіптувань, наслідком буде відчуження,

холодність. Земні хмари закриють від нас обличчя Отця. Навіть якщо ми не потрапимо в якісь більш явні гріхи, такий шлях буде означати втрату спільності, яка дуже важлива для нашого зростання в благодаті та знанні.

“БЕЗ ПЛЯМИ ЧИ ЗМОРШКИ” (Хом.)

Кожний огріх, кожний промах, кожна помилка є плямою на нашій весільній одежі й потребує каяття за неї та її видалення. Ми повинні прийти до Учителя з великою покірною, щоб негайно очистити ці плями, як написано: “І кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас [Нові Створіння] від усякого гріха”. Так ми можемо перебувати в Його любові. Хто нехтує цим, той помітить, що він щораз більше недбалый до своєї одежі, щоб тримати її без плям, аж врешті (навіть якщо він не впаде цілковито в Другу Смерть) він побачить, що його одежа брудна і непридатна для весілля. Наречена повинна бути без плями чи зморшки або чогось подібного, тому улаштування, яке передбачив для неї Наречений, цілком достатньо. Той, хто з якоїсь причини дозволяє плямам нагромаджуватися і не очищає їх, буде мати наступні випробування і буде змушений вирішити, чи повернутися, мов свиня, до валяння в багні гріха і тим самим потрапити під осуд Другої Смерті, чи як член Великої Громади обмити свою одіж і вибілити її в крові Агнця у великому утиску, яким закінчиться цей вік.

R4640 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.